

**ΝΤΑΒΙΝΤ
ΛΑΓΚΕΡΚΡΑΝΤΖ**

**ΤΟ
ΚΟΡΙΤΣΙ ΣΤΟΝ
ΙΣΤΟ
ΤΗΣ ΑΡΑΧΝΗΣ**

Η συνέχεια
της σειράς
MILLENNIUM

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΟΣΗ:
12.000 ΑΝΤΙΤΥΠΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: DET SOM INTE DÖDAR OSS
Από τις Εκδόσεις Norstedts, Στοκχόλμη 2015
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το κορίτσι στον ιστό της αράχνης**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: David Lagercrantz
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ξενοφών Παγκαλιάς
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Βασιλική Κνήτου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: DTP Εκδόσεων Ψυχογιός

© David Lagercrantz & Moggleden AB, 2015
Published by agreement with Norstedts Agency.

© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Paul Stuart
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2015

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2015, 12.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1245-0
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1246-7

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προσεχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

© David Lagercrantz & Moggleden AB, 2015
/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2015

ΝΤΑΒΙΝΤ ΛΑΓΚΕΡΚΡΑΝΤΖ

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΣΤΟΝ ΙΣΤΟ ΤΗΣ ΑΡΑΧΝΗΣ

*Μετάφραση από τα σουηδικά:
Ξενοφών Παγκαλιάς*

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΞΗΜΕΡΩΜΑ, ΕΝΑΝ ΧΡΟΝΟ ΠΡΙΝ

Αυτή η διήγηση αρχίζει με ένα όνειρο, όχι και κανένα σπουδαίο όνειρο. Είναι μόνο ένα χέρι, που σταθερά και ρυθμικά χτυπάει το στρώμα στο παλιό δωμάτιο της οδού Λουνταγκάταν.

Αυτό, όμως, κάνει τη Λίσμπετ Σαλάντερ να σηκωθεί από το κρεβάτι της νωρίς τα ξημερώματα. Μετά κάθεται στον υπολογιστή της κι αρχίζει το κυνήγι.

ΜΕΡΟΣ 1

ΤΟ ΑΓΡΥΠΙΝΟ ΜΑΤΙ

1-21 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

Η NSA (National Security Agency), δηλαδή η Υπηρεσία Εθνικής Ασφαλείας, είναι μία κεντρική κρατική υπηρεσία του Υπουργείου Άμυνας των ΗΠΑ. Το αρχηγείο της NSA βρίσκεται στο Φορτ Μιντ του Μέριλαντ, επί της οδικής αρτηρίας Πατάξαντ.

Η NSA, από την ίδρυσή της το 1952, ασχολείται με την ασφάλεια των επικοινωνιών – σήμερα κυρίως με το ίντερνετ και τις τηλεπικοινωνίες. Στη διάρκεια των χρόνων έχουν αυξηθεί οι τομείς ενασχόλησης της υπηρεσίας και τώρα πια παρακολουθεί περισσότερες από είκοσι εκατομμύρια τηλεφωνικές συνδιαλέξεις και ηλεκτρονικά μηνύματα καθημερινά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ι

ΑΡΧΕΣ ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

Ο Φρανς Μπάλντερ θεωρούσε τον εαυτό του έναν άθλιο πατέρα.

Αν και ο Άουγκουστ ήταν ήδη οκτώ χρονών, ποτέ πριν δεν είχε προσπαθήσει καν να μπει στον ρόλο του πατέρα και κανένας δε θα μπορούσε να ισχυριστεί πως και τώρα ένιωθε καλά με αυτόν τον ρόλο. Αλλά ήταν καθήκον του, έτσι το έβλεπε. Το αγόρι περνούσε άσχημα με την πρώην γυναίκα του και το καθοίκι τον άντρα της, τον Λάσε* Βέστμαν.

Γι' αυτόν τον λόγο ο Φρανς Μπάλντερ είχε δηλώσει παραίτηση από τη δουλειά του στη Σίλικον Βάλεϊ, είχε επιστρέψει αεροπορικώς στη Σουηδία και τώρα στεκόταν –σχεδόν σε κατάσταση σοκ– στο αεροδρόμιο Αρλάντα της Στοκχόλμης και περίμενε ταξί. Ο καιρός ήταν απαίσιος. Η βροχή και ο άνεμος τον ράπιζαν στο πρόσωπο και για εκατοστή φορά αναρωτιόταν αν πράγματι είχε ενεργήσει σωστά.

Αυτός, ένας κλασικός εγωκεντρικός ηλίθιος, θα γινόταν πατέρας πλήρους απασχόλησης. Δεν ήταν τελείως παρανοϊκό; Ίσως καλύτερα να άρχιζε να δουλεύει σε ζωολογικό κήπο. Δεν ήξερε τίποτε από παιδιά, σχεδόν τίποτε από τη ζωή και το πιο παράξενο απ' όλα: κανένας δεν τον είχε παρακαλέσει να το κάνει αυτό. Καμία μητέρα, καμία γιαγιά δεν τηλεφώνησε για να τον παρα-

* Υποκοριστικό του ονόματος Λαρς. (Σ.τ.Μ.)

καλέσει και να του πει ότι έπρεπε να αναλάβει τις ευθύνες του.

Το αποφάσισε μόνος του και τώρα, σκεφτόταν, παρά την παλιά δικαστική απόφαση κηδεμονίας και χωρίς καμία προειδοποίηση, είχε βρεθεί να πηγαίνει στο σπίτι της πρώην γυναίκας του για να πάρει το αγόρι. Ήταν σίγουρο ότι θα γινόταν της τρελής. Θα έτρωγε σίγουρα ένα γερό χέρι ξύλο από κείνο το καθοίκι, τον Λάσε Βέσιμαν. Τώρα, όμως, ήταν πια αργά για τέτοιες σκέψεις. Μπήκε σε ένα ταξί με οδηγό μια γυναίκα που μασούσε μανιακά τσίχλα και προσπαθούσε να πιάσει κουβέντα μαζί του. Δεν τον είχε πετύχει σε καλή μέρα, όμως. Ο Φρανς Μπάλντερ δεν είχε διάθεση για φλυαρίες.

Καθόταν στο πίσω κάθισμα και σκεφτόταν τον γιο του και όλα όσα είχαν συμβεί το τελευταίο διάστημα. Ο Άουγκουστ δεν ήταν η μοναδική ούτε καν η κύρια αιτία που είχε σταματήσει να δουλεύει στην εταιρεία «Σολιφόν». Όλη του η ζωή βρισκόταν σε ένα μεταβατικό στάδιο και ο Φρανς ένιωθε προς στιγμήν να αμφιβάλλει αν πράγματι θα μπορούσε να τα αντέξει όλα αυτά. Στον δρόμο για τη συνοικία της Στοκχόλμης Βάσασταν ένιωθε σαν να τον εγκατέλειπε και το τελευταίο ίχνος κουράγιου και πίεσε τον εαυτό του να μην τα παρατήσει. Δεν έπρεπε να κάνει πίσω τώρα.

Όταν έφτασαν στον οδό Τουρσγκατάν πλήρωσε το ταξί, έβγαλε τα πράγματά του από το πορτμπαγκάζ και τα άφησε έξω από την είσοδο – το μόνο που κρατούσε ανεβαινόντας τα σκαλοπάτια ήταν η άδεια βελίτσα και ο πολύχρωμος παγκόσμιος χάρτης που είχε αγοράσει στο διεθνές αεροδρόμιο του Σαν Φρανσίσκο. Μετά στάθηκε ασθμαίνοντας έξω από την πόρτα, έκλεισε τα μάτια του, φαντάστηκε όλες τις πιθανές σκηνές καβγάδων και τρέλας και σκέφτηκε: τελικά ποιος θα μπορούσε να τους κατηγορήσει; Κανένας δεν έχει το δικαίωμα να εμφανιστεί από το πουθενά και να τους αρπάξει το παιδί από το σπίτι, πόσο μάλλον ένας πατέρας που το μόνο πράγμα που είχε κάνει ως τώρα ήταν να καταθέτει χρηματικά ποσά σε έναν τραπεζικό λογαριασμό. Αλλά η κατάσταση ήταν επείγουσα – έτσι το αντιλαμβανόταν και παρόλο που θα ήθελε όσο τίποτε άλλο να το αποφύγει, τελικά ανασκουμπώθηκε και χτύπησε το κουδούνι.

Δεν πήρε καμία απάντηση, όχι στην αρχή. Μετά η πόρτα άνοιξε και ο Φρανς είδε τον Λάσε Βέστμαν να στέκεται εκεί, με τα έντονα γαλανά μάτια του, το μυώδες στήθος και τα τεράστια χέρια του, που νόμιζε κανείς ότι ήταν φτιαγμένα για να κακοποιούν κόσμο κι αυτή ήταν η αιτία που συχνά έπαιξε ρόλους κακού στο σινεμά, αν και κανένας από τους ρόλους –γι’ αυτό ήταν σίγουρος ο Φρανς Βάλντερ– δεν ήταν τόσο κακός όσο εκείνος που έπαιζε καθημερινά.

«Ο, Χριστέ μου», είπε ο Λάσε Βέστμαν. «Καθόλου άσχημα. Ήρθε για επίσκεψη η ιδιοφυΐα αυτοπροσώπως».

«Ήρθα για να πάρω τον Άουγκουστ», είπε ο Φρανς.

«Τι πράγμα;»

«Σκέφτηκα να πάρω τον Άουγκουστ, Λαρς».

«Θα πρέπει να αστείευσαι».

«Ποτέ δεν έχω αστείευτεί λιγότερο», είπε ο Φρανς προσπαθώντας να ακουστεί σίγουρος και τότε εμφανίστηκε από κάποιο δωμάτιο στ’ αριστερά η πρώτην σύζυγός του, η Χάνα, που ομολογούμενως δεν ήταν τόσο όμορφη όσο παλιά. Είχαν συμβεί πολλά ατυχή γεγονότα από τότε και φυσικά είχαν μεσολαβήσει πάρα πολλά τοιγάρα και ποτά. Ένωσε, όμως, ένα κύμα τρυφερότητας να φουσκώνει μέσα του, ιδιαίτερα όταν πρόσεξε μια μελανιά στον λαιμό της, τη στιγμή που κι εκείνη έδειχνε, παρ’ όλα αυτά, σαν να ήθελε να πει μερικά λόγια καλωσορίσματος. Αλλά δεν πρόλαβε να ανοίξει το στόμα της.

«Και γιατί τόσο ενδιαφέρον ξαφνικά;» είπε ο Λάσε Βέστμαν.

«Γιατί φτάνει πια. Ο Άουγκουστ χρειάζεται ένα ασφαλές σπίτι».

«Κι αυτό θα του το προσφέρεις εσύ, κύριε “Εφευρετάκια”; Έχεις κάνει ποτέ τίποτε άλλο στη ζωή σου εκτός από το να κοιτάξεις την οθόνη του υπολογιστή;»

«Έχω αλλάξει», είπε ο Φρανς νιώθοντας αξιολύπητος, μεταξύ άλλων επειδή ήξερε πολύ καλά ότι δεν είχε αλλάξει καθόλου.

Έτρεμε κιόλας όταν ο Λάσε Βέστμαν ήρθε προς το μέρος του με το τεράστιο σώμα και την υποβόσκουσα οργή του. Ήταν απελπιστικά ξεκάθαρο ότι ο Φρανς δε θα είχε τίποτε απολύτως να αντι-

παρατάξει αν αυτός εδώ ο παλαβός τού ορμούσε και ότι η όλη ιδέα ήταν εξαιρεής μια σκέτη τρέλα. Παραδόξως, όμως, δεν ακολούθησε καμία έκρηξη, καμία σκηνή, μόνο ένα πικρόχολο χαμόγελο και μία δήλωση:

«Μάλιστα, πολύ ωραία!»

«Τι εννοείς;»

«Απλώς, ότι έφτασε η ώρα, έτσι δεν είναι, Χάνα; Επιτέλους λίγη αίσθηση ευθύνης από τον κύριο “Κατελιμμένο”. Μπράβο, μπράβο!» συνέχισε ο Λάσε Βέστμαν χτυπώντας θεατρinίστικα τα χέρια του και αυτό ήταν που φόβισε περισσότερο τον Φρανς Μπάλντερ – το πόσο εύκολα αφήναν το αγόρι να φύγει από χει.

Χωρίς να διαμαρτυρηθούν παρά μόνο συμβολικά. Τον αφήσαν να πάρει μαζί του το παιδί. Ίσως να θεωρούσαν τον Άουγκουστ σκέτο βάρος. Δεν μπορούσε να το ξέρει. Η Χάνα έριξε στον Φρανς μερικές δυσερμίνευτες ματιές, τα χέρια της έτρεμαν και το σαγόι της ήταν σφιγμένο. Του έκανε ελάχιστες ερωτήσεις. Κανονικά έπρεπε να τον είχε περάσει από ανάκριση, να πρόβαλλε χίλιες απαιτήσεις, να του έκανε παραινέσεις και να ανησυχούσε που θα άλλαζε η ρουτίνα του παιδιού. Αντί για όλα αυτά, είπε μόνο:

«Είσαι σίγουρος; Θα τα καταφέρεις;»

«Είμαι σίγουρος», είπε ο Φρανς και μετά πήγαν στο δωμάτιο του Άουγκουστ. Ο Φρανς τον έβλεπε τώρα για πρώτη φορά μετά από έναν χρόνο και βάλε. Ένωσε να ντρέπεται.

Πώς είχε μπορέσει να εγκαταλείψει ένα τέτοιο παιδί; Ο Άουγκουστ ήταν τόσο όμορφος και ασυνήθιστος, με τα σγουρά, πυκνά μαλλιά, το λεπτό κορμί και το σοβαρό γαλανό του βλέμμα πλήρως απορροφημένο σ’ ένα τεράστιο παζλ με ένα ιστιοφόρο. Όλη του η όψη ήταν σαν να φώναζε «μη με ενοχλείς». Ο Φρανς πήγε αργά αργά προς το μέρος του, σαν να πλησίαζε ένα άγνωστο, απρόβλεπτο πλάσμα.

Ωστόσο, κατάφερε να αποσπάσει την προσοχή του αγοριού, να το κάνει να τον πιάσει από το χέρι και να τον ακολουθήσει στον διάδρομο. Δε θα το ξεχνούσε ποτέ αυτό. Τι να σκεφτόταν άραγε ο Άουγκουστ; Τι να νόμιζε; Δεν κοιτούσε ούτε τον Φρανς ούτε τη μητέρα του και βεβαίως αγνοούσε ό,τι συνέβαινε γύρω

του και όλα τα αποχαιρετιστήρια λόγια που του απηύθυναν οι άλλοι. Μετά τον πήρε μαζί του και μπήκαν στο ασανσέρ. Τόσο απλά. Τόσο εύκολα.

Ο Άουγκουστ ήταν αυτιστικός. Ενδεχομένως να ήταν και διανοητικά καθυστερημένος, αν και δεν είχαν ποτέ ασφαλείς ενδείξεις γι' αυτό και μπορούσε κανείς να υποψιαστεί το αντίθετο αν τον έβλεπε από μακριά. Το περίφημο, συγκεντρωμένο του πρόσωπο καθρέφτιζε την ιδιουσυγκρασία ενός αυτοκράτορα ή ας πούμε έστω πως τον τύλιγε μία αυτοκρατορική αύρα – τίποτα γύρω του δεν άξιζε να του δώσει σημασία. Αλλά με μια πιο κοντινή ματιά διέκρινε κανείς ζωντάνια στο βλέμμα του, κι ας μην είχε πει ακόμα την πρώτη του λέξη.

Ο μικρός είχε ανατρέψει όλα τα προγνωστικά που είχαν δοθεί όταν ήταν δύο χρονών. Εκείνον τον καιρό οι γιατροί είχαν πει ότι ο Άουγκουστ ανήκε πιθανώς στη μειοψηφία των αυτιστικών παιδιών που δεν ήταν μειωμένης διανοητικής ικανότητας και αν του παρείχαν εντατική συμπεριφορική θεραπεία, οι προοπτικές θα ήταν αρκετά καλές. Αλλά τίποτα δεν είχε εξελιχθεί όπως είχαν ελπίσει και, ειλικρινά, ο Φρανς Μπάλντερ δεν ήξερε τι είχε συμβεί με όλες αυτές τις προσπάθειες υποστήριξης ή με την πορεία του αγοριού στο σχολείο. Ο Φρανς ζούσε στον δικό του κόσμο, την είχε κοπανήσει για τις ΗΠΑ και εκεί είχε έρθει σε σύγκρουση με όλους και με όλα.

Είχε φερθεί σαν ηλίθιος. Αλλά τώρα θα ξεπλήρωνε το χρέος του, θα φρόντιζε τον γιο του και προς αυτήν την κατεύθυνση δραστηριοποιήθηκε με μεγάλη αποφασιστικότητα. Ζήτησε όλο το ιατρικό του ιστορικό, τηλεφώνησε σε ειδικούς και παιδαγωγούς και πολύ σύντομα διαπίστωσε ότι τα χρήματα που έστελνε δεν είχαν ξοδευτεί για τη φροντίδα του Άουγκουστ, αλλά είχαν καταλήξει αλλού – σίγουρα στα γλέντια και στα χρέη του Λάσε Βέστμαν από τον τζόγο. Φαίνεται ότι είχαν εγκαταλείψει το αγόρι στην τύχη του, με συνέπεια να υποφέρει από τις βασανιστικές του εμμονές, ενώ δεν αποκλείεται να είχε υποστεί και πράγματα χειρό-

τερα από την εγκατάλειψη – γι’ αυτόν τον λόγο είχε επιστρέψει ο Φρανς στη Σουηδία.

Του είχε τηλεφωνήσει ένας ψυχολόγος να τον ρωτήσει για κάτι μυστηριώδεις μελανιές στο σώμα του παιδιού – αυτές τις μελανιές τις είχε δει και ο Φρανς. Υπήρχαν παντού, στα χέρια, στα πόδια, στο στήθος και στους ώμους του Άουγκουστ. Σύμφωνα με τη Χάνα είχαν προκληθεί κατά τη διάρκεια των κρίσεων, όταν το παιδί χτυπούσε εδώ κι εκεί το σώμα του. Τη δεύτερη κιόλας μέρα, ο Φρανς είδε μία τέτοια κρίση που του έκοψε τη χολή, αλλά θεώρησε ότι δεν αιτιολογούσε τις μελανιές.

Υποψιαζόταν χρήση βίας και ζήτησε τη βοήθεια ενός παθολόγου και ενός πρώην αστυνομικού που τον γνώριζε προσωπικά και παρόλο που κι αυτοί δεν μπορούσαν με βεβαιότητα να επαληθεύσουν τις υποψίες του, ο Φρανς ένιωθε την ανησυχία του να αυξάνει κι αυτό τον οδήγησε στη σύνταξη μίας σειράς επιστολών και καταγγελιών. Ήταν σαν να είχε ξεχάσει τελείως το αγόρι. Διαπίστωσε ότι ήταν πολύ εύκολο να το ξεχάσει κανείς. Ο Άουγκουστ καθόταν ως επί το πλείστον στο πάτωμα, στο δωμάτιο που του είχε φτιάξει ο Φρανς στη βίλα του στην περιοχή Σαλτσεμπάντεν – ένα δωμάτιο με παράθυρα που έβλεπαν στη θάλασσα – και έφτιαχνε τα παζλ του. Τρομερά δύσκολα παζλ, με εκατοντάδες κομμάτια, που αυτός ως βιρτουόζος συνέθετε κι αμέσως μετά διέλυε πάλι, μόνο και μόνο για να τα ξαναρχίσει από την αρχή.

Τον πρώτο καιρό ο Φρανς τον κοίταζε με θαυμασμό. Ήταν σαν να έβλεπε έναν μεγάλο καλλιτέχνη την ώρα της δουλειάς του και καμιά φορά είχε την ψευδαίσθηση ότι από στιγμή σε στιγμή το αγόρι θα σήκωνε το κεφάλι του και θα του έλεγε κάποια σωστή φράση. Ο Άουγκουστ, όμως, δεν έλεγε ποτέ ούτε λέξη και όταν σήκωνε το κεφάλι του από το παζλ κοίταζε δίπλα του, προς το παράθυρο και τις ακτίνες του ήλιου που λαμπύριζαν πάνω στο νερό· μετά ο Φρανς τον άφηνε στη ησυχία του. Ο Άουγκουστ καθόταν εκεί στη μοναξιά του και ο Φρανς σπανίως τον έβγαζε έξω, έστω και μέχρι τον κήπο.

Τυπικά δεν μπορούσε να έχει τη φροντίδα του παιδιού, επομένως δεν ήθελε να μπλεχτεί σε περιπέτειες πριν ξεκαθαριστεί

νομικά το θέμα και γι' αυτό άφηνε την οικονόμο του σπιτιού, τη Λότι Ρασκ, να φροντίζει για όλα τα ψώνια – καθώς επίσης για το μαγείρεμα και το καθάρισμα του σπιτιού. Ο Φρανς Μπάλντερ δεν ήταν καλός σ' αυτά τα πράγματα. Χειριζόταν άψογα τους υπολογιστές και τους αλγόριθμους του αλλά τίποτα παραπάνω. Όσο περνούσε ο καιρός, όλο και περισσότερο ασχολιόταν μ' αυτούς και με την αλληλογραφία του με τους δικηγόρους, ενώ τα βράδια κοιμόταν το ίδιο άθλια όπως και στις ΗΠΑ.

Στη γωνία τον περιέμεναν καταιγίδες και μηνύσεις και κάθε βράδυ έπινε ένα μπουκάλι κόκκινο κρασί, συνήθως Αμαρόνε, πράγμα που δεν τον βοηθούσε και πολύ, μόνο βραχυπρόθεσμα. Είχε αρχίσει να νιώθει όλο και χειρότερα και φανταζόταν τον εαυτό του να εξαυλώνεται ή να εξαφανίζεται σε κάποιο αφιλόξενο μέρος, μακριά από κάθε έννοια τιμής και υπόληψης. Αλλά ένα Σάββατο του Νοεμβρίου συνέβη κάτι. Ήταν ένα ανεμοδαρμένο και κρύο βράδυ όταν αυτός και ο Άουγκουστ προχωρούσαν κατά μήκος της οδού Ρινγκβέγκεν στο Σεντερμάλμ και κρούσαν.

Είχαν πάει για δείπνο στην Φαράχ Σαρίφ, στην οδό Ζινκενσβέγκ, και ο Άουγκουστ έπρεπε εδώ και ώρα να είχε πάει για ύπνο. Αλλά το δείπνο είχε παρατραβήξει και ο Φρανς Μπάλντερ είχε φλυαρήσει αρκετά. Το είχε αυτό το χαρακτηριστικό η Φαράχ. Έκανε τον κόσμο να της ανοίγει την καρδιά του. Αυτή και ο Φρανς γνωρίζονταν από τότε που σπούδαζαν πληροφορική στο Ιμπέριάλ Κόλετζ του Λονδίνου και σήμερα η Φαράχ ήταν από τους λίγους ανθρώπους στη χώρα που βρίσκονταν στο δικό του επίπεδο ή τουλάχιστον από τους λίγους που μπορούσαν σε ικανοποιητικό βαθμό να παρακολουθήσουν τις σκέψεις του, πράγμα που ήταν σκέτη λύτρωση για τον Φρανς: να βρίσκεται με κάποιον που τον κατανοούσε.

Συγχρόνως, όμως, τον έθελγε και παρά τις πολλές του προσπάθειες δεν είχε καταφέρει να τη ρίξει. Ο Φρανς Μπάλντερ δεν ήταν καλός στο να ρίχνει τις γυναίκες. Αλλά τούτη τη φορά τής είχε αποσπάσει έναν αποχαιρετιστήριο εναγκαλισμό που σχεδόν είχε πλησιάσει το φιλί, πράγμα που ο ίδιος εξέλαβε ως μεγάλη πρόοδο και ήταν αυτό που σκεφτόταν όταν μαζί με τον Άουγκουστ περνούσαν έξω από το γήπεδο του Ζινκενσντάμ.

Ο Φρανς αποφάσισε την επόμενη φορά να κανονίσει να φυλάξει κάποιος τον Άουγκουστ και τότε, ίσως... Ποιος ξέρει; Λίγο πιο πέρα γάβγιζε ένας σκύλος. Μια γυναικεία φωνή ακουγόταν κάπου πίσω του, χαρούμενη ή μπορεί και θυμωμένη. Ο Φρανς κοίταξε προς την οδό Χουρννογκάταν και σκέφτηκε να πάρει ένα ταξί ή το μετρό προς το Σλούσεν. Φαινόταν ότι θα βρέξει και μόλις έφτασε στη διάβαση των πεζών το φανάρι έγινε κόκκινο. Στην απέναντι πλευρά στεκόταν ένας καταπονημένος άντρας γύρω στα σαράντα που του φάνηκε κάπως γνωστός και ακριβώς εκείνη τη στιγμή έπιασε το χέρι του Άουγκουστ.

Ήθελε να είναι σίγουρος ότι ο γιος του θα σταματούσε στο πεζοδρόμιο και τότε το ένιωσε: το χέρι του αγοριού ήταν σφιγμένο, θαρρείς κι ο μικρός αντιδρούσε σε κάτι. Εκτός αυτού, το βλέμμα του ήταν έντονο και καθαρό, λες κι εκείνη η ανεξέλεγκτη κίνηση στη ματιά του είχε εξαφανιστεί με τρόπο μαγικό και ο Άουγκουστ, αντί να κοιτάζει προς τα μέσα, στον δικό του κόσμο, καταλάβαινε κάτι βαθύτερο και μεγαλύτερο για τη διάβαση και τη διασταύρωση απ' ό,τι όλοι εμείς οι άλλοι και γι' αυτό, όταν το φανάρι έγινε πράσινο, ο Φρανς το αγνόησε τελείως.

Άφησε τον γιο του να στέκεται εκεί, παρακολουθώντας τη σκηνή και χωρίς να ξέρει το γιατί, τον κατέλαβε μία μεγάλη συγκίνηση, πράγμα που τον παραξένεψε και τον ίδιο. Ήταν μόνο μία ματιά, τίποτε άλλο, κι αυτή η ματιά δεν ήταν καν ιδιαίτερα λαμπερή ή χαρούμενη. Θύμιζε, όμως, στον Φρανς κάτι απόμακρο και ξεχασμένο που λαγοκοιμόταν στη μνήμη του και για πρώτη φορά εδώ και πάρα πολύ καιρό ένιωσε να γεννιέται μέσα του η ελπίδα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

20 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

Ο Μίκαελ Μπλούμκβιστ δεν είχε κοιμηθεί περισσότερο από καμιά-δυο ώρες, όχι για κανέναν άλλο λόγο, αλλά επειδή είχε ξαγρυπνήσει διαβάζοντας ένα αστυνομικό μυθιστόρημα της Ελίζαμπεθ Τζορτζ. Δεν ήταν και ιδιαίτερα έξυπνο αυτό που είχε κάνει. Το ίδιο εκείνο πρωί ο γκουρού της εφημεριδογραφίας Ούβε Λεβίν της «Σέρνερ Μίντια» θα ανέπτυσε το πρόγραμμα του περιοδικού *Μιλένιουμ* και ο Μίκαελ έπρεπε να είναι ξεκούραστος και ετοιμοπόλεμος.

Αλλά δεν είχε καμία διάθεση να είναι συνετός. Γενικά δεν είχε διάθεση για τίποτα. Σηκώθηκε απρόθυμα και έφτιαξε έναν αυστηρότατο δυνατό καπουτσίνο στη Γιούρα Ιμπρέσα X7, μία μηχανή του καφέ που είχε έρθει κάποτε στο σπίτι του συνοδευόμενη από ένα σημείωμα –«Έτσι κι αλλιώς δεν μπορώ να τη χρησιμοποιήσω, απ' ό,τι λες»– και τώρα στεκόταν στην κουζίνα του σαν μνημείο από περασμένες καλές εποχές. Δεν είχε πλέον καμία επαφή με το πρόσωπο που του την είχε στείλει και θεωρούσε ότι ούτε και η δουλειά του ήταν πια ιδιαίτερα τονωτική.

Κατά τη διάρκεια του προηγούμενου Σαββατοκύριακου είχε φτάσει στο σημείο να σκεφτεί μήπως έπρεπε να ψαχτεί και να κάνει κάτι άλλο κι αυτή ήταν μία πολύ δραστική ιδέα για έναν άντρα σαν τον Μίκαελ Μπλούμκβιστ. Το *Μιλένιουμ* ήταν η ζωή και το πάθος του και πολλά από τα σημαντικότερα και καλύτερα που του είχαν συμβεί είχαν σχέση με το περιοδικό. Αλλά τίποτα δε διαρ-

κεί για πάντα, ίσως ούτε καν η αγάπη του για το *Μιλένιουμ*, ενώ από την άλλη δεν ήταν πια και η προσφορότερη εποχή για να είναι κανείς ιδιοκτήτης ενός περιοδικού που ασχολείται με την ερευνητική δημοσιογραφία.

Όλες οι εκδόσεις που επιδίωκαν κάτι μεγάλο και σοβαρό αιμορραγούσαν και δεν μπορούσε να μην του περνάει απ' τον νου η σκέψη ότι το δικό του όραμα για το *Μιλένιουμ* ίσως ήταν ωραίο και αληθινό σε ένα θεωρητικά υψηλό επίπεδο, αλλά όχι και απαραίτητως αναγκαίο ώστε να καταφέρει να επιβιώσει το περιοδικό. Μπήκε στο σαλόνι πίνοντας μικρές γουλιές καφέ και κοίταξε προς το Κανάλι Ρινταρφιέρτεν. Εκεί έξω μαινόταν η θύελλα.

Από ένα γαιίδουροκαλόκαιρο που φώτιζε την πόλη ως τα μέσα Οκτωβρίου και είχε κρατήσει τους υπαίθριους χώρους ανοιχτούς πολύ περισσότερο απ' ό,τι συνήθως, το είχε γυρίσει σε έναν διαβλεμένο καιρό, με δυνατούς ανέμους και νεροποντές, που έκανε τον κόσμο να διπλώνεται στα δυο και να βαδίζει γρήγορα. Ο Μίκαελ δεν είχε βγει καθόλου έξω το Σαββατοκύριακο, αν και βέβαια δεν έφταιγε μόνο ο καιρός γι' αυτό. Είχε καταστρώσει μεγαλύτερα σχέδια για να πάρει τη ρεβάνς, αλλά όλα είχαν πάει στράφι κι αυτό δεν ταίριαζε στον χαρακτήρα του – ούτε το ένα αλλά ούτε και το άλλο.

Ο Μίκαελ δεν ήταν κανένας κόπανος από κείνους που νιώθουν πάντα υποχρεωμένοι να ανταποδίδουν τα χτυπήματα και σε σύγκριση με άλλες εμβληματικές μορφές των σουηδικών μίντια, δεν υπέφερε από κείνο το είδος της μεγαλομανίας που έπρεπε συνεχώς να τρέφεται και να επιβεβαιώνεται. Από την άλλη, είχαν περάσει δύσκολα χρόνια τελευταία και μόλις πριν από έναν μήνα ο οικονομικός ρεπόρτερ Βίλιαμ Μποργκ είχε γράψει ένα χρονογράφημα στο περιοδικό *Μπιζνες Λάιφ* του συγκροτήματος «Σέρνερ» με τίτλο: «Πέρασε η εποχή του Μίκαελ Μπλούμκβιστ».

Το ότι γράφτηκε ένα τέτοιο χρονογράφημα και πήρε μεγάλη δημοσιότητα αποτελούσε φυσικά απόδειξη ότι η θέση του Μπλούμκβιστ ήταν ακόμα ισχυρή, ενώ κανένας δεν μπορούσε να ισχυριστεί ότι το συγκεκριμένο κείμενο ήταν ιδιαίτερα καλογραμμένο ή πρωτότυπο. Θα μπορούσε εύκολα να αντιμετωπιστεί σαν άλλη μία

προσωπική επίθεση ενός ζηλόφθονου συναδέλφου. Αλλά για κάποιον λόγο, που ο Μίκαελ ποτέ δεν μπόρεσε να καταλάβει, το θέμα μεγάλωσε και πήρε διαστάσεις, πράγμα που πιθανώς μπορούσε αρχικά να ερμηνευτεί στο πλαίσιο μίας συζήτησης για τον ρόλο των δημοσιογράφων – κατά πόσο δηλαδή έπραττε σωστά κάποιος σαν τον Μπλούμκβιστ «που αναζητούσε συνεχώς τα σφάλματα των εκπροσώπων της βιομηχανίας και της οικονομίας και ήταν αγκιστρωμένος στην παρωχημένη δημοσιογραφία της δεκαετίας του '70» ή μήπως ήταν προτιμότερη η στάση του ίδιου του Βίλιαμ Μποργ, ο οποίος «είχε απαλλαγεί από κάθε διάθεση κακεντρέχειας και έβλεπε το μεγαλείο όλων αυτών των σημαντικών προσώπων, που είχαν επαναφέρει στο προσκήνιο τη σουηδική επιχειρηματικότητα».

Αλλά βήμα το βήμα η συζήτηση είχε εκτροχιαστεί και διάφοροι υποστήριζαν πικρόχολα ότι δεν ήταν καθόλου τυχαίο που ο Μπλούμκβιστ είχε βουλιάξει τα τελευταία χρόνια, «καθώς θεωρούσε ότι όλες οι μεγάλες επιχειρήσεις διοικούνταν από απατεώνες» και γι' αυτόν τον λόγο έγραφε «τόσο σκληρά και άστοχα άρθρα». Έλεγαν ότι αυτή η τακτική δεν είχε μέλλον. Ως και ο παλιός μεγαλοαπατεώνας Χανς-Έρικ Βένερστρεμ, που ισχυριζόταν ότι ο Μπλούμκβιστ τον είχε στείλει στον θάνατο, απέσπασε σχόλια συμπάθειας και παρόλο που τα σοβαρά μίντια κρατήθηκαν απ' έξω, στα κοινωνικά μίντια τον έφτυναν κανονικά, υβρεολογώντας συχνά, και δεχόταν ένα σωρό επιθέσεις – και όχι μόνο από τους οικονομικούς ρεπόρτερ και τους εκπροσώπους των επιχειρήσεων, που όλοι τους είχαν μία καλή αιτία να επιτεθούν στον εχθρό τους, που προς στιγμήν ήταν αδύναμος.

Μία σειρά νεότεροι ρεπόρτερς άρπαξαν την ευκαιρία να κάνουν το κομμάτι τους, επισημαίνοντας ότι ο Μίκαελ Μπλούμκβιστ δε σκεφτόταν σύμφωνα με την εποχή μας, αφού δεν έκανε χρήση ούτε του Twitter ούτε του Facebook, και τον εκλάμβαναν ως ένα παλαιό σκήνωμα άλλων εποχών, τότε που υπήρχε χρήμα και μπορούσε ο καθένας να κάνει βουτιά στα πιο παράξενα αρχεία και χαροτιά· άλλοι πάλι άρπαζαν την ευκαιρία και έφτιαχναν διάφορα αστεία συνθήματα, όπως «στον καιρό του Μπλούμκβιστ» και άλ-

λα παρόμοια. Η όλη κατάσταση ήταν μια σούπα ηλιθιοτήτων και κανένας δεν άντεχε να ασχοληθεί λιγότερο μ' αυτές τις αηδίες απ' ό,τι ο ίδιος – τουλάχιστον έτσι είχε πείσει τον εαυτό του.

Από την άλλη, δε βοηθούσε ιδιαίτερα και το γεγονός ότι δεν είχε να επιδείξει ούτε ένα καλό άρθρο μετά την υπόθεση Ζαλατσένκο και το *Μιλένιουμ* βρισκόταν πραγματικά σε κρίση. Η έκδοση ήταν ακόμα εντάξει – είκοσι μία χιλιάδες συνδρομητές. Αλλά τα έσοδα από τις διαφημίσεις είχαν μειωθεί δραματικά, ενώ δεν είχαν πια έξτρα εισοδήματα από μπεστ σέλερ βιβλία και καθώς η Χάριετ Βάνιερ δεν μπορούσε να ενισχύσει το περιοδικό με νέα κεφάλαια, το συμβούλιο είχε επιτρέψει, παρά την αντίθεση του Μίκαελ, στη νορβηγική αυτοκρατορία των μίντια «Σέρνερ» να αγοράσει το τριάντα τοις εκατό των μετοχών. Δεν ήταν τόσο παράξενο όσο φαινόταν αρχικά. Το κονσόρτσιουμ «Σέρνερ» εξέδιδε ημερήσιες εφημερίδες και εβδομαδιαία περιοδικά, είχε στην ιδιοκτησία του μία μεγάλη ιστοσελίδα γνωριμιών, δύο τηλεοπτικά συνδρομητικά κανάλια, μία ποδοσφαιρική ομάδα της πρώτης κατηγορίας και λογικά δεν είχε λόγο να ενδιαφέρεται για ένα περιοδικό σαν το *Μιλένιουμ*.

Αλλά οι εκπρόσωποι του «Σέρνερ» –ιδιαίτερα ο διευθυντής εκδόσεων Ούβε Λεβίν– τους είχε διαβεβαιώσει ότι το κονσόρτσιουμ χρειαζόταν ένα περιοδικό κύρους στην εκδοτική του σφαίρα και πως «όλοι» στο συμβούλιο του κονσόρτσιουμ θαύμαζαν το *Μιλένιουμ* και δεν επιθυμούσαν τίποτε άλλο εκτός από το να συνεχίσει το περιοδικό την έκδοσή του όπως και πριν. «Δεν είμαστε εδώ για να βγάλουμε λεφτά!» ήταν τα λόγια του Λεβίν. «Θέλουμε να κάνουμε κάτι σημαντικό» και αμέσως φρόντισε για την κατάθεση ενός αξιόλογου ποσού στο ταμείο του περιοδικού.

Στην αρχή το «Σέρνερ» δεν ανακατευόταν στην ύλη του περιοδικού. Η δουλειά προχωρούσε ως συνήθως, αν και με κάπως καλύτερο προϋπολογισμό, οπότε ένας καινούργιος αέρας φύσηξε στη σύνταξη του περιοδικού. Καμιά φορά ως και ο ίδιος ο Μίκαελ Μπλούμκβιστ ένωθε πως είχε πια τον χρόνο να ασχολείται με τη δημοσιογραφία αντί να ανησυχεί για τα οικονομικά. Και περίπου την εποχή που άρχισαν οι επιθέσεις εναντίον του –ποτέ δεν μπό-

ρεσε να βγάλει από τον νου του τη σκέψη ότι το κονσόρτσιουμ επωφελείτο από την κατάσταση— οι συνθήκες άλλαξαν και άρχισαν να εμφανίζονται οι πρώτες πιέσεις.

Ήταν αυτονόητο, είπε ο Λεβίν, ότι το περιοδικό θα συνέχιζε να σκάβει ως το κόκαλο, διατηρώντας το λογοτεχνικό του ύφος, το κοινωνικό του πάθος και όλα τα σχετικά. Αλλά δε χρειαζόταν όλα του τα άρθρα να αφορούν οικονομικές ατασθαλίες, αδικίες και πολιτικά σκάνδαλα. Είπε ακόμα ότι μπορούσε κανείς, αν ήθελε, να κάνει πολύ καλή δημοσιογραφία και για θέματα που αφορούσαν την κοσμική ζωή—επώνυμους, πρεμιέρες, τέτοια πράγματα— και ύστερα μίλησε με πάθος για τα περιοδικά *Βάνιτι Φέαρ* και *Εσκουάιερ* των ΗΠΑ, καθώς επίσης για τον Γκέι Τελιζ* και το κλασικό του πορτρέτο για τον Σινάτρα, με τίτλο «Ο Φρανκ Σινάτρα έκανε Χρυσό», για τον Νόρμαν Μέιλερ**, τον Τρούμαν Καπότε, τον Τομ Γουλφ κι ένας Θεός ξέρει για ποιον άλλο.

Ο Μίκαελ Μπλούμκβιστ, τελικά, δεν είχε καμία αντίρρηση επί του θέματος, όχι σ' εκείνη τη φάση. Ο ίδιος είχε κάνει πριν από μισό χρόνο περίπου ένα μεγάλο ρεπορτάζ για τη βιομηχανία των παπαράτσι και αν έβρισκε μία καλή και σοβαρή οπτική γωνία, θα μπορούσε να κάνει το πορτρέτο οποιουδήποτε επώνυμου. Δεν είναι το θέμα που κρίνει την καλή δημοσιογραφία, συνηθίζει να λέει. Είναι ο τρόπος προσέγγισης. Όχι, αν για κάτι είχε αντιρρήσεις ήταν γι' αυτό που διάβαζε ανάμεσα στις αράδες: γινόταν το πρώ-

* Gay Talese (1932): Αμερικανός συγγραφέας και δημοσιογράφος. Τη δεκαετία του '60 έγραφε για τους *Νιού Γιόρκ Τάιμς* (*New York Times*) και το περιοδικό *Εσκουάιερ* (*Esquire*) διαμορφώνοντας ουσιαστικά το είδος της λογοτεχνικής δημοσιογραφίας. Τα πιο διάσημα άρθρα του είναι για τον Τζο ΝτιΜάτζιο και τον Φρανκ Σινάτρα. (Σ.τ.Ε.)

** Norman Kingsley Mailer (1923 - 2007): Αμερικανός συγγραφέας, δημοσιογράφος, θεατρικός συγγραφέας, σεναριογράφος και σκηνοθέτης. Μαζί με τον Τρούμαν Καπότε, την Τζόαν Ντίντιον και τον Τομ Γουλφ ίδρυσαν το ρεύμα της νέας δημοσιογραφίας, που αποτελεί διασταύρωση του δοκιμίου και του μη-λογοτεχνικού μυθιστορήματος. Τιμήθηκε δύο φορές με το Βραβείο Πούλτζερ και μία φορά με το Εθνικό Βραβείο Βιβλίου. (Σ.τ.Ε.)

το βήμα για μία μεγαλύτερη επέμβαση και κατά συνέπεια το *Μιλένιουμ* επρόκειτο σταδιακά να καταλήξει σαν οποιοδήποτε άλλο περιοδικό του κονσόρτσιουμ, δηλαδή μία έκδοση που μπορούσαν να αλλάζουν όπως στον διάβολο ήθελαν, ώσπου να γίνει κερδοφόρα – και ανούσια.

Γι' αυτό, όταν ο Μίκαελ άκουσε πως ο Ούβε Λεβίν είχε προσλάβει έναν σύμβουλο και του είχε αναθέσει να κάνει μία σειρά από έρευνες αγοράς των οποίων τα αποτελέσματα θα παρουσίαζε τη Δευτέρα, έφυγε για το σπίτι του την Παρασκευή το μεσημέρι και πέρασε πολλές ώρες καθισμένος στο γραφείο ή στο κρεβάτι του, προετοιμάζοντας διάφορους πύρινους λόγους, στους οποίους εξηγούσε γιατί έπρεπε το *Μιλένιουμ* να διατηρήσει το αρχικό του όραμα: στα προάστια σημειώνονταν διαρκώς αναταραχές. Ένα ρατσιστικό κόμμα είχε μπει στη Βουλή. Η μισαλλοδοξία αυξανόταν. Ο φασισμός προωθούσε διαρκώς τις θέσεις του και παντού υπήρχαν άστεγοι και ζητιάνοι. Η Σουηδία έχει γίνει από πολλές απόψεις μία χώρα ντροπής. Είχε σκεφτεί ένα σωρό ωραίες και βαρύγδουπες λέξεις και βίωνε ολόκληρη σειρά από φανταστικούς θριάμβους στα όνειρα που έκανε ξύπνιος, λέγοντας πολλές εύστοχες και πειστικές αλήθειες και κάνοντας τελικά τη σύνταξη και όλο το κονσόρτσιουμ «Σέρνερ» να αναθεωρήσουν τις πλάνες τους και να αποφασίσουν ομόφωνα να τον ακολουθήσουν.

Ωστόσο, όταν το σκέφτηκε λίγο πιο ρεαλιστικά, διαπίστωσε πόσο ελαφρά ζύγιζαν αυτά τα μεγάλα λόγια όταν δεν μπορούσε κανείς να τα υποστηρίξει από καθαρά οικονομική άποψη. Το χρήμα κάνει τη διαφορά κι όλα τ' άλλα είναι σκατά! Αυτό που προείχε ήταν να πηγαίνει καλά το περιοδικό. Μετά θα μπορούσαν να αλλάξουν τον κόσμο. Έτσι δούλευαν τα πράγματα, οπότε αντί να σχεδιάζει ένα σωρό οργισμένους λόγους αναρωτιόταν μήπως θα ήταν καλύτερο να έβρισκε ένα δυνατό θέμα. Η ελπίδα μιας συνταρακτικής αποκάλυψης ίσως να ξυπνούσε την αυτοπεποίθηση της συντακτικής ομάδας και να τους έκανε να γράψουν στα παλιά τους τα παπούτσια τις έρευνες αγοράς του Λεβίν και τα προγνωστικά για την επιχειρηματικότητα του *Μιλένιουμ* ή ό,τι άλλο είχε σκοπό να τους ξεφουρνίσει.

Μετά το τεράστιο *σκούπ** του Μπλούμκβιστ, αυτός είχε γίνει κάτι σαν κέντρο ειδήσεων. Κάθε μέρα έπαιρνε διάφορες πληροφορίες για απάτες και οικονομικές ατασθαλίες. Οι περισσότερες από αυτές ήταν σκέτα παραμύθια, πρέπει να πούμε. Δικομανείς, μηχανογράφοι, ψεύτες και σπουδαιοφανείς τύποι έρχονταν με τις πιο απίθανες ιστορίες, που δεν άντεχαν στον παραμικρό έλεγχο ή τουλάχιστον δεν ήταν αρκετά ενδιαφέρουσες για να καταλήξουν σε άρθρο. Από την άλλη, καμιά φορά, ένα μοναδικό θέμα μπορούσε να κρύβεται πίσω από κάτι τελείως μπανάλ ή καθημερινό. Σε μία απλή ασφαλιστική υπόθεση ή σε μία συνηθισμένη καταγγελία εξαφάνισης κάποιου προσώπου μπορούσε να κρύβεται μία μεγάλη ιστορία. Ποτέ δεν μπορούσε να ξέρει κανείς. Η κάθε υπόθεση έπρεπε να εξετάζεται μεθοδικά και να τη βλέπει κανείς χωρίς παρωπίδες. Γι' αυτό το Σάββατο το πρωί κάθισε μπροστά στον υπολογιστή του, άνοιξε τα σημειωματάριά του και ξανακοίταξε όλες τις υποθέσεις που είχε αρχιεθετήσει.

Ασχολήθηκε ως τις πέντε το απόγευμα και φυσικά ανακάλυψε μερικά πράγματα που πριν από δέκα χρόνια ίσως να τον κινητοποιούσαν, αλλά τώρα δεν τον συγκινούσαν καθόλου κι αυτό ήταν ένα κλασικό πρόβλημα – το ήξερε καλύτερα από τον καθένα. Μετά από μερικές δεκαετίες στο επάγγελμα ένιωθε ότι γνώριζε σχεδόν τα πάντα και παρά το ότι, καθαρά θεωρητικά, καταλάβαινε ότι η τάδε ή η δείνα ιστορία μπορούσε να οδηγήσει σε ένα καλό θέμα, δεν τσιμπούσε, οπότε με μία ακόμα δυνατή μπόρα να μαστιγώνει τη στέγη του σπιτιού, προτίμησε να σταματήσει να δουλεύει και να ξαναπιάσει το βιβλίο της Ελίζαμπεθ Τζορτζ.

Δεν έφταιγε μόνο η τάση φυγής που τον είχε καταλάβει, έπεισε τον εαυτό του. Καμιά φορά οι καλύτερες ιδέες βρίσκονται σε νάρκη – αυτή ήταν η εμπειρία του. Και εκεί που ασχολείσαι με κάτι τελείως διαφορετικό, ξαφνικά τα κομμάτια του παζλ μπαίνουν στη θέση τους. Δεν του ερχόταν, όμως, καμία άλλη πιο εποικοδομητική σκέψη απ' το να ξαπλώνει συχνότερα και να διαβάζει μυ-

* Scoop: μεγάλη δημοσιογραφική επιτυχία. (Σ.τ.Μ.)

θιστορήματα και όταν το πρωινό της Δευτέρας έφτασε με ακόμα χειρότερο καιρό, είχε διαβάσει ένα ολόκληρο αστυνομικό μυθιστόρημα της Τζορτζ και μισό ακόμα, συν τρία παλιά τεύχη του *Νιου Γιόρκερ* που βρίσκονταν παρατημένα πάνω στο κομοδίνο.

Τώρα καθόταν στο σαλόνι με τον καπουτσίνο στο χέρι και κοίταζε την κακοκαιρία έξω από το παράθυρο. Ένωθε κουρασμένος, κενός, αλλά με ένα απότομο τίναγμα –σαν να είχε αποφασίσει έξαφνα να γίνει και πάλι δυναμικός και δραστήριος– σηκώθηκε, φόρεσε τις μπότες του και το χειμωνιάτικο πανωφόρι του και βγήκε έξω. Ήταν μία θλιβερή παρωδία.

Οι παγωμένες σταγόνες της βροχής τον τρυπούσαν ως το κόκαλο, οπότε κατευθύνθηκε βιαστικά προς την οδό Χουρνογκάταν, που διακρινόταν μπροστά του βυθισμένη μέσα σε ένα ασυνήθιστο γκριζό χρώμα. Φαινόταν σαν να είχαν ληστέψει όλη την περιοχή του Σέντερ από τα χρώματά της. Ούτε ένα λαμπερό φύλλο δε στριφογύριζε στον αέρα και ο Μίκαελ, με το κεφάλι σκυφτό και τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος, προσπέρασε την εκκλησία Μαρία Μαγκνταλένα με κατεύθυνση προς το Σλούσεν, έως ότου έστριψε στην ανηφόρα της οδού Γετγκάταν και ως συνήθως πέρασε ανάμεσα απ' την μπουτίκ «Μόνκι» και το μπαρ «Ίντιγο». Μετά ανέβηκε στο περιοδικό, που βρισκόταν στον τέταρτο όροφο, ακριβώς πάνω από τα γραφεία της Greenpeace κι ενώ βρισκόταν ακόμα στον διάδρομο άκουσε το βουητό από τις ομιλίες. Ήταν ασυνήθιστα πολύς κόσμος εκεί μέσα. Είχε μαζευτεί όλο το προσωπικό της ομάδας σύνταξης, συν οι σημαντικότεροι ελεύθεροι συνεργάτες και τρία άτομα από το «Σέρνερ», δύο σύμβουλοι και ο Ούβε Λεβίν – ο Ούβε που λόγω της συγκυρίας δεν ήταν τόσο καλοντυμένος όσο συνήθιζε. Δεν έδειχνε σαν διευθυντής και προφανώς είχε υιοθετήσει μερικές νέες εκφράσεις, μεταξύ άλλων και τον λαϊκό χαιρετισμό «γεια χαρά».

«Γεια χαρά, Μίκε, πώς πάει;»

«Από σένα εξαρτάται», απάντησε ο Μίκαελ χωρίς να εννοεί τίποτα το αρνητικό.

Αλλά παρατήρησε ότι τα λόγια του ερμηνεύτηκαν ως κήρυξη πολέμου, ο Ούβε του έγνεψε αυστηρά, τον προσπέρασε και πήγε και κάθισε σε μία από τις καρέκλες που είχαν βάλει στην αίθουσα σύνταξης, διαμορφώνοντάς τη σαν ένα μικρό αμφιθέατρο.

Ο Ούβε Λεβίν ξερόβηξε και κοίταξε ανήσυχος προς τη μεριά του Μίκαελ Μπλούμκβιστ. Ο κορυφαίος δημοσιογράφος, που φαινόταν ετοιμοπόλεμος όταν συναντήθηκαν προηγουμένως στο άνοιγμα της πόρτας, δεν έδειχνε τώρα διατεθειμένος να αρχίσει καβγάδες ή επιχειρηματολογίες. Αυτό, όμως, δεν καθυσάχασε καθόλου τον Ούβε. Ο ίδιος και ο Μπλούμκβιστ ήταν πολύ παλιότερα αναπληρωτές δημοσιογράφοι στην ημερήσια εφημερίδα *Εξπρέσεν*. Εκείνον τον καιρό έγραφαν συνήθως τίποτα μικροειδήσεις κι ένα σωρό άλλες βλακείες. Μετά, όμως, στην ταβέρνα, ονειρεύονταν τα μεγάλα ρεπορτάζ και τις αποκαλύψεις και μιλούσαν πολλές ώρες, λέγοντας πως δε θα ένιωθαν ποτέ ικανοποιημένοι με τα συνηθισμένα, κοινά θέματα, αλλά πάντα θα ερευνούσαν εις βάθος. Ήταν νέοι, φιλόδοξοι και ήθελαν να τα κάνουν όλα με τη μία. Ο Ούβε, καμιά φορά, νοσταλγούσε εκείνη την εποχή, όχι τον μισθό φυσικά και τις ώρες εργασίας ούτε καν την ελεύθερη ζωή στα μπαρ και όλες τις κοπέλες, αλλά τα όνειρα – ένιωθε να του λείπει η δυναμική τους. Ένιωθε να νοσταλγεί τη ζωνρή του θέληση να αλλάξει την κοινωνία και τη δημοσιογραφία και να γράφει με τέτοιον τρόπο, που θα έκανε τον κόσμο να σταματήσει και την εξουσία να τρέμει και βεβαίως –ήταν αναπόφευκτο, ακόμα και για έναν επιτυχημένο επιχειρηματία όπως ήταν αυτός πια–, τότε τότε αναρωτιόταν: τι είχαν απογίνει όλα αυτά; Πού είχαν πάει τα όνειρά του;

Ο Μίκαελ Μπλούμκβιστ είχε μείνει πιστός στα παλιά τους όνειρα – και όχι μόνο επειδή ήταν αυτός που είχε κάνει μερικές από τις μεγαλύτερες αποκαλύψεις της εποχής. Ο Μίκαελ έγραφε πράγματι με εκείνη τη δύναμη και το πάθος που είχαν φανταστεί τότε και ποτέ δεν έσκυβε το κεφάλι στις πιέσεις των εκπροσώπων της εξουσίας ούτε παρέκκλινε των πιστεύω του, αλλά ο Ούβε ήταν αυτός που... Ναι, τελικά ήταν αυτός που είχε κάνει την επιτυχημένη

καριέρα, έτσι δεν είναι; Σήμερα έβγαζε σίγουρα δέκα φορές περισσότερα από τον Μπλούμβιστ και ήταν πολύ ευχαριστημένος. Ποιο ήταν το όφελος του Μίκε από όλες εκείνες τις δημοσιογραφικές επιτυχίες, απ' τη στιγμή που δεν μπορούσε να αγοράσει ένα καλύτερο εξοχικό από κείνη τη μικρή παράγκα που είχε στο Σάντχαμν; Για όνομα του Θεού, τι είχε αυτή η παράγκα σε σύγκριση με το νέο σπίτι του Ούβε στις Κάννες; Τίποτα! Όχι, αυτός ήταν που είχε διαλέξει τον σωστό δρόμο και κανέναν άλλος.

Αντί να γυρίζει εδώ κι εκεί στον ημερήσιο Τύπο, ο Ούβε είχε προσληφθεί από το «Σέρνερ» ως αναλυτής των μίντια και είχε προσωπική σχέση με τον ιδιοκτήτη του κονσόρτσιουμ Χάακον Σέρνερ, πράγμα που του είχε αλλάξει τη ζωή και τον είχε κάνει πλούσιο. Σήμερα ήταν επικεφαλής των εκδοτικών δραστηριοτήτων για μία σειρά εντύπων και καναλιών και το γούσταρε πολύ αυτό. Αγαπούσε την εξουσία, τα χρήματα και όλα όσα συνεπάγονταν, αλλά... ήταν μεγαλόψυχος και αναγνώριζε ότι πότε πότε ονειρευόταν κι εκείνα τα άλλα, σε μικρές δόσεις βέβαια, αλλά το έκανε. Ήθελε να τον θεωρούν κι αυτόν έναν καλό συντάκτη, όπως τον Μπλούμβιστ, και σίγουρα γι' αυτό είχε επιμείνει τόσο πολύ να αγοράσουν ένα μέρος του *Μιλένιουμ*. Χάρη σ' ένα πουλάκι που κάτι του ψιθύρισε στο αυτί, είχε μάθει ότι το περιοδικό βρισκόταν σε οικονομική κρίση και ότι η διευθύντρια σύνταξης, η Έρικα Μπέργκερ, που πάντα τη γούσταρε, ήθελε να κρατήσει στο περιοδικό τους δύο δημοσιογράφους που είχε προσλάβει τελευταία, τη Σοφί Μέλκερ και τον Έμιλ Γκραντέν, και δε θα μπορούσε να το κάνει αν το περιοδικό δεν ενισχυόταν με νέα κεφάλαια. Με λίγα λόγια, ο Ούβε είδε την ευκαιρία ενός απρόσμενου ανοίγματος για να εισχωρήσει σε ένα από τα προϊόντα κύρους των μίντια της Σουηδίας. Αλλά κανέναν δεν μπορούσε να ισχυριστεί ότι η διεύθυνση του «Σέρνερ» ήταν ιδιαίτερα ενθουσιασμένη μ' αυτήν την ιδέα. Το αντίθετο μάλιστα, γκρίνιαζαν ότι το *Μιλένιουμ* ήταν παλιομοδίτικο, αριστερόφერνο και είχε μία τάση να εμπλέκεται σε καβγάδες με σημαντικούς διαφημιστές και συνεργάτες και αν ο Ούβε δεν είχε επιχειρηματολογήσει με τόσο πάθος, σίγουρα δε θα είχε γίνει τίποτα. Αυτός, όμως, είχε επιμείνει. Μία επένδυση

στο *Μιλένιουμ* ήταν σαν μία σταγόνα στον ωκεανό για το κονσόρτσιουμ, τους είπε, ένα ασήμαντο ποντάρισμα, που ίσως δεν απέφερε μεγάλα κέρδη, αλλά θα μπορούσε να αποφέρει κάτι σπουδαιότερο, δηλαδή αξιοπιστία, και μπορούσε να πει κανείς ότι το «Σέρνερ» τη χρειαζόταν εκείνη την εποχή: μετά από όλες εκείνες τις μειώσεις προσωπικού που είχαν κάνει και τις διαμάχες που ακολούθησαν, η αξιοπιστία δεν ήταν και το μεγαλύτερο πλεονέκτημα του κονσόρτσιουμ, οπότε ένα ποντάρισμα στο *Μιλένιουμ* θα έδειχνε πως, παρ' όλα αυτά, το κονσόρτσιουμ ενδιαφερόταν για τη δημοσιογραφία και την ελευθεροτυπία. Η διεύθυνση του «Σέρνερ», βέβαια, δε συμπαθούσε ιδιαίτερα την ελευθεροτυπία ή τη σε βάθος ερευνητική δημοσιογραφία α λα *Μιλένιουμ*. Λίγη περισσότερη αξιοπιστία, όμως, δε θα έκανε και κακό. Όλοι το καταλάβαιναν αυτό κι έτσι ο Ούβε πραγματοποίησε την αγορά, που για μεγάλο χρονικό διάστημα φαινόταν ότι ήταν επιτυχής για όλες τις πλευρές.

Το «Σέρνερ» έτυχε μεγάλης δημοσιότητας και το *Μιλένιουμ* μπόρεσε να κρατήσει το προσωπικό του και να ποντάρει σε αυτό που ήξερε να κάνει καλά ως περιοδικό –καλογραμμένα και ουσιαστικά ρεπορτάζ–, ενώ ο ίδιος, ο Ούβε, έλαμπε σαν ήλιος και συμμετείχε μάλιστα και σε μία ανοιχτή συζήτηση στο «Κλαμπ των Εκδοτών», όπου είπε με όλη του τη μετριοφροσύνη:

«Πιστεύω στις καλές επιχειρήσεις. Πάντα πάλευα για την ερευνητική δημοσιογραφία».

Και μετά... δεν ήθελε ούτε να το σκέφτεται. Τα γραπτά εναντίον του Μπλούμκβιστ άρχισαν να δημοσιεύονται το ένα μετά το άλλο και αρχικά ο Ούβε δε δυσαρεστήθηκε κιόλας. Από τότε που ο Μίκαελ μεσουρανούσε ως το μεγάλο αστέρι της δημοσιογραφίας, ο Ούβε ένιωθε κάποια κρυφή χαρά όποτε τα μίντια τον χλεύαζαν. Αλλά αυτήν τη φορά η ικανοποίηση δεν κράτησε για πολύ. Ο νεότερος γιος του Σέρνερ, ο Τούρβαλντ, είδε την αναστάτωση στα κοινωνικά μίντια και το έκανε μεγάλο θέμα, όχι βέβαια επειδή τον ενδιέφερε. Ο Τούρβαλντ δεν ήταν το άτομο που ενδιαφερόταν για τις απόψεις των δημοσιογράφων. Αλλά του άρεσε να ασκεί εξουσία.

Αγαπούσε τις ραδιουργίες και τώρα έβλεπε μπροστά του την ευκαιρία να κερδίσει μερικούς πόντους ή ενδεχομένως και να προγκήξει τους γέρους της διεύθυνσης, οπότε σε ελάχιστο χρονικό διάστημα κατάφερε να κάνει τον γενικό διευθυντή Στιγκ Σμιτ –που έως πρόσφατα δεν είχε καιρό για τέτοια μικροπράγματα– να δηλώσει ότι το *Μιλένιουμ* δεν μπορούσε να αποτελεί για πάντα εξαίρεση, αλλά ότι έπρεπε να προσαρμοστεί στη νέα εποχή, ακριβώς όπως όλα τα άλλα προϊόντα του κονσόρτσιουμ.

Ο Ούβε, που πρόσφατα είχε υποσχεθεί στην Έρικα Μπέργκερ ότι δε θα ανακατευόταν στη δουλειά της σύνταξης του περιοδικού, παρά μόνο ως «φίλος και σύμβουλος», ένιωσε ότι βρισκόταν δεμένος πισθάγκωνα και αναγκάστηκε να παίξει ένα πολύπλοκο παρασκηνιακό παιχνίδι. Με όλους τους δυνατούς τρόπους προσπάθησε να πάρει μαζί του την Έρικα, τη Μάλιν και τον Κρίστερ, προκειμένου να υποστηρίξουν τους νέους στόχους, που ποτέ δεν είχαν περιγραφεί –κάτι που προκύπτει ξαφνικά σε περίοδο πανικού, σπάνια περιγράφεται αναλυτικά–, αλλά που πίστευε ότι γενικά κι αόριστα θα ανανέωναν το περιοδικό και θα αύξαναν την εμπορικότητά του.

Ο Ούβε τόνισε φυσικά ότι το θέμα δεν ήταν σε καμία περίπτωση να συμβιβαστούν και να αποκλίνουν από την πάντα θαρραλέα και αυθάδη στάση του περιοδικού, αν και τελικά δεν ήταν και πολύ σίγουρος τι εννοούσε. Ήξερε μόνο ότι ήθελε να φέρει περισσότερη κοσμική λάμψη στο περιοδικό για να ικανοποιήσει τα αφεντικά του, ενώ οι μακροσκελείς έρευνες και οι έλεγχοι του επιχειρηματικού κόσμου έπρεπε να περιοριστούν, επειδή μπορούσαν να εξοργίσουν τους διαφημιστές και να προκαλέσουν εχθρική διάθεση προς τη διεύθυνση – αν και αυτό το τελευταίο δεν το είπε βέβαια στην Έρικα.

Δεν ήθελε κανέναν αχρείαστο καβγά και για σιγουριά είχε εμφανιστεί στην ομάδα της σύνταξης ντυμένος πιο απλά απ' ό,τι συνήθως. Απέφυγε να τους προκαλέσει με κανένα γυαλιστερό κοστούμι και μαντίλι στον λαιμό – ρούχα που είχαν γίνει μόδα στα κεντρικά γραφεία. Αντί γι' αυτά φορούσε μπλουτζίν, ένα απλό λευκό πουκάμισο και μία σκούρα μπλε μπλούζα με V λαιμό που

δεν ήταν καν από κασμίρι, ενώ τα μακριά σγουρά μαλλιά του – που ήταν το αντάρτικο σήμα κατατεθέν του– ήταν δεμένα σε αλογοουρά, ακριβώς όπως συνήθιζαν να τα δένουν και οι πιο ζόρικοι δημοσιογράφοι της τηλεόρασης. Αλλά το βασικότερο ήταν ότι φρόντισε ν' αρχίσει την ομιλία του με όλη την ταπεινότητα που είχε μάθει στα διάφορα σεμινάρια για διευθυντές.

«Γεια και χαρά σας», είπε. «Τι χάλια καιρός! Το έχω πει ήδη πολλές φορές, αλλά ευχαρίστως το επαναλαμβάνω: εμείς του “Σέρνερ” είμαστε πολύ περήφανοι που συμμετέχουμε σ' αυτό το μεγάλο ταξίδι, το οποίο για μένα προσωπικά σημαίνει και κάτι παραπάνω. Είναι η συμμετοχή σε περιοδικά όπως το *Μιλένιουμ* που κάνει τη δουλειά μου σημαντική, που με κάνει να θυμάμαι γιατί κάποτε αποφάσισα να δραστηριοποιηθώ σ' αυτό το επάγγελμα. Θυμάσαι, Μίκε, τότε που καθόμασταν στο μπαρ της Όπερας και ονειρευόμασταν τι θα κάναμε μαζί; Όχι ότι ξεμεθύσαμε και ποτέ από τότε, χα, χα!»

Ο Μίκαελ Μπλούμκβιστ δεν έδειχνε να θυμάται τίποτε απ' όλα αυτά. Αλλά ο Ούβε Λεβίν δε φάνηκε να πτοείται.

«Όχι, όχι, δε σκοπεύω να γίνω νουσταλγικός», συνέχισε, «και δεν υπάρχει κανένας λόγος να το κάνω. Εκείνη την εποχή έπεφταν αμέτρητα χρήματα στα μίντια. Ακόμα και για έναν ασήμαντο φόνο στην Κροκεμόλα, νοικιάζαμε ελικόπτερο, κλείναμε ολόκληρο όροφο στο πιο πολυτελές ξενοδοχείο και παραγγέλναμε σαμπάνια για τα μεθεόρτια. Ξέρετε, όταν ήμουν έτοιμος να φύγω για το πρώτο μου ταξίδι στο εξωτερικό, ρώτησα τον δημοσιογράφο Ουλφ Νίλσον, που ασχολιόταν με τα διεθνή θέματα, ποια ήταν η αξία του γερμανικού μάρκου. “Ίδέα δεν έχω”, μου απάντησε, “την ισοτιμία του συναλλάγματος την καθορίζω μόνος μου”. Χα, χα! Έτσι φουσκώναμε τους λογαριασμούς εκείνον τον καιρό – θυμάσαι, Μίκε; Ίσως ήταν τότε που ήμασταν περισσότερο δημιουργικοί. Τότε αρκούσε απλώς να πληκτρολογούμε στα σβέλτα τα άρθρα μας και πουλάγαμε αμέτρητα φύλλα. Αλλά από τότε έχουν αλλάξει πολλά πράγματα – το ξέρουμε όλοι μας αυτό. Ο ανταγωνισμός έχει γίνει αμείλικτος και τώρα πια δεν είναι εύκολο να βγάλει κανείς λεφτά με τη δημοσιογραφία, ούτε καν όταν έχει την κα-

λύτερη συντακτική ομάδα της Σουηδίας, όπως είσαστε εσείς, οπότε σκέφτηκα να μιλήσουμε λίγο σήμερα για τις προκλήσεις του μέλλοντος. Όχι πως φαντάζομαι ότι θα σας μάθω τίποτα το καινούργιο – ούτε που το διανοούμαι. Θα σας δώσω μόνο λίγο υλικό για να το συζητήσουμε. Εμείς από το “Σέρνερ” κάναμε μερικές έρευνες αγοράς για το αναγνωστικό κοινό σας και για το πώς βλέπει η κοινή γνώμη το *Μιλένιουμ*. Κάποιες από αυτές ίσως σας κάνουν να αναπηδήσετε από φόβο, αλλά αντί να αποθαρρυνθείτε, να το δείτε σαν πρόκληση και να σκεφτείτε ότι εκεί έξω βρίσκεται σε εξέλιξη ένα τελείως τρελό προτσές αλλαγών.

Ο Ούβε έκανε μία μικρή παύση – σκεφτόταν μήπως η έκφραση «τελείως τρελό» ήταν λανθασμένη, μία παρατραβηγμένη προσπάθεια να φανεί άνετος και νεανικός, και αν σε γενικές γραμμές είχε αρχίσει τη συζήτηση πάρα πολύ ελαφρά και με χιούμορ. «Δεν πρέπει ποτέ κανείς να υποτιμά την έλλειψη χιούμορ των κακοπληρωμένων ηθικολόγων», όπως συνήθιζε να λέει και ο Χάακον Σέρνερ. *Αλλά όχι*, αποφάσισε ο Ούβε, *θα το κανονίσω τούτο δω*.

Θα τους πάρω με το μέρος μου.

Ο Μίκαελ Μπλούμκβιστ είχε σταματήσει να ακούει εκεί που ο Ούβε είπε ότι όλοι έπρεπε να σκεφτούν την «ψηφιακή τους ωρίμανση», και γι’ αυτό δεν τον άκουσε ούτε κι όταν ανέφερε ότι η νέα γενιά δε γνώριζε το *Μιλένιουμ* ούτε και τον Μίκαελ Μπλούμκβιστ. Ήταν λίγο ατυχής η στιγμή που διάλεξε να το πει, γιατί ίσα ίσα εκείνη την ώρα ο Μίκαελ είχε μπουχτίσει και είχε φύγει για το κουζινάκι, οπότε δεν είχε την παραμικρή ιδέα ότι ο Νορβηγός σύμβουλος Άρον Ούλμαν είπε μεταξύ άλλων τελείως ανοιχτά:

«Θλιβερό. Τόσο πολύ φοβάται ότι θα τον ξεχάσουν;»

Αλλά η αλήθεια ήταν ότι εκείνη τη στιγμή αυτό ήταν το λιγότερο που απασχολούσε τον Μίκαελ Μπλούμκβιστ. Ήταν οργισμένος, γιατί φαινόταν ότι ο Ούβε Λεβίν νόμιζε πως οι έρευνες αγοράς ήταν αυτές που θα τους έσωζαν. Δεν ήταν οι ηλίθιες αναλύσεις αγοράς που είχαν στήσει εκείνο το περιοδικό. Ήταν το

πάθος και η θέρμη. Το *Μιλένιουμ* είχε φτάσει στην κορυφή, γιατί όλοι δούλευαν γι' αυτό που θεωρούσαν σωστό και σημαντικό, χωρίς να σηκώνουν το δάχτυλο ψηλά για να δουν από πού φυσάει, και τώρα καθόταν στο κουζινάκι και αναρωτιόταν πόση ώρα θα έπαιρνε μέχρι να εμφανιστεί εκεί η Έρικα.

Η απάντηση ήταν σχεδόν δύο λεπτά. Από τον ήχο των τακουινιών της προσπάθησε να καταλάβει πόσο θυμωμένη ήταν. Αλλά εκείνη, όταν βρέθηκε να στέκεται μπροστά του, χαμογελούσε αποκαρδιωμένη.

«Πώς είσαι;» τον ρώτησε.

«Δεν άντεχα ν' ακούω».

«Καταλαβαίνεις βέβαια ότι ο κόσμος θυμώνει όταν συμπεριφέρεσαι μ' αυτόν τον τρόπο».

«Το καταλαβαίνω».

«Και υποθέτω ότι επίσης καταλαβαίνεις πως το “Σέρνερ” δεν μπορεί να κάνει τίποτε απολύτως χωρίς τη δική μας συγκατάθεση. Έχουμε ακόμα τον έλεγχο».

«Σκατά έλεγχο έχουμε. Είμαστε όμηροί τους, Ρίκι*, δεν το καταλαβαίνεις; Αν δεν κάνουμε ό,τι λένε, θα αποσύρουν τη βοήθειά τους και θα μας στείλουν στο χεϊλος του γκρεμού», είπε αυτός λίγο δυνατά και θυμωμένα και όταν η Έρικα του έγνεψε με το κεφάλι να κατεβάσει τον τόνο της φωνής του, εκείνος πρόσθεσε κάπως πιο προσεκτικά:

«Λυπάμαι. Κάνω σαν παιδί. Αλλά τώρα λέω να φύγω για το σπίτι. Πρέπει να σκεφτώ».

«Έχεις αρχίσει να ακολουθείς μειωμένο ωράριο εργασίας;»

«Μαντεύω ότι έχω αρκετές υπερωρίες και λέω να τις πάρω ως άδεια».

«Και βέβαια έχεις. Δέχεσαι επισκέψεις απόψε;»

«Δεν ξέρω. Πραγματικά δεν ξέρω, Έρικα», της είπε και μετά έφυγε από το περιοδικό και κατηφόρισε τη Γετγκάταν.

* Υποκοριστικό του ονόματος Έρικα. (Σ.τ.Μ.)

Ο άνεμος και η βροχή τον μαστίγωναν στο πρόσωπο, κρύωνε, έβριζε και για λίγο βρέθηκε να αναρωτιέται αν θα έμπαινε στο μαγαζί με τα βιβλία τσέπης προκειμένου να αγοράσει άλλο ένα αγγλικό αστυνομικό μυθιστόρημα για να ξεφύγει. Αλλά αντί γι' αυτό έστριψε στην οδό Σαντ Πολσγκάταν και τη στιγμή που βρισκόταν ακριβώς έξω από το εστιατόριο με το σούσι, χτύπησε το κινητό του. Ήταν σίγουρος πως του τηλεφωνούσε η Έρικα. Αλλά τελικά ήταν η Περνίλα, η κόρη του, που προφανώς είχε επιλέξει λάθος στιγμή να τηλεφωνήσει σε έναν πατέρα που ήδη είχε τύψεις για το γεγονός ότι έκανε ελάχιστα πράγματα μαζί της.

«Γεια σου, θησαυρέ μου», απάντησε.

«Τι είναι αυτό που ακούγεται;»

«Η θύελλα, υποθέτω».

«Οκέι, οκέι θα είμαι σύντομη. Μπήκα στο “Μπίσοπς Αρνέ”, στο τμήμα δημιουργικής γραφής».

«Α, τώρα θέλεις να γράψεις», είπε με ύφος πολύ σκληρό, στα όρια του σαρκασμού, πράγμα που απ' όποια μεριά και να το εξετάζε κανείς ήταν φυσικά τελείως άδικο.

Θα έπρεπε μόνο να τη συγχαρεί και να της ευχηθεί καλή τύχη. Αλλά η Περνίλα είχε πολλά ανήσυχα χρόνια πίσω της, κατά τη διάρκεια των οποίων περνούσε από τη μία θρησκευτική σέκτα στην άλλη και διάβαζε σκόρπια πράγματα χωρίς ποτέ να τελειώνει κάτι κι αυτός είχε βαρεθεί να την ακούει να του δηλώνει πως άλλαζε και πάλι ρότα.

«Δεν έδειξες να χαίρεσαι κιόλας».

«Συγγνώμη, Περνίλα. Δεν είμαι στα καλά μου σήμερα».

«Και πότε είσαι;»

«Θέλω μόνο να βρεις κάτι που να σου ταιριάζει πραγματικά. Δεν ξέρω αν το γράψιμο είναι καλή ιδέα, δεδομένης της κατάστασης που επικρατεί στον συγκεκριμένο τομέα».

«Δε σκοπεύω να γράφω τίποτα πληκτικά δημοσιογραφικά κείμενα σαν κι εσένα».

«Και τι θα κάνεις;»

«Θα γράψω πραγματικά».

«Οκέι», είπε εκείνος. «Από λεφτά πώς είσαι;»

«Δουλεύω έξτρα στο “Γουέινς Κόφι”».

«Θέλεις να έρθεις το βράδυ για φαγητό να το συζητήσουμε;»

«Δεν προλαβαίνω, γεράκο μου. Ήθελα μόνο να σ’ το πω», του είπε κλείνοντας το τηλέφωνο και παρόλο που ο Μίκαελ προσπάθησε να δει θετικά τον ενθουσιασμό της, η διάθεσή του έγινε ακόμα χειρότερη και προχώρησε βιαστικά στην πλατεία Μαριατόργετ, πέρασε την οδό Χουρνογκάταν και κατευθύνθηκε προς το διαμέρισμά του, ένα ρετιρέ στην οδό Μπελμανογκάταν.

Ένωθε σαν να είχε μόλις φύγει από κει και τον κατέλαβε η παράξενη αίσθηση πως δεν είχε πια δουλειά και ότι βρισκόταν καθ’ οδόν προς μία νέα φάση ζωής, όπου αντί να του βγαίνει η ψυχή θα είχε άπειρο ελεύθερο χρόνο και για μια στιγμή σκέφτηκε να συμμαζέψει το διαμέρισμα. Υπήρχαν εφημερίδες, περιοδικά, βιβλία και ρούχα παντού. Αντί γι’ αυτό, πήρε από το ψυγείο δύο μπίρες Ουοκέλ, κάθισε στον καναπέ του σαλονιού και σκέφτηκε την όλη κατάσταση με ψυχραιμία ή τουλάχιστον τόσο ψυχραιμία όσο βλέπει κανείς τη ζωή έχοντας πρώτα κατεβάσει δύο μπίρες. Τι θα έκανε;

Ιδέα δεν είχε και το πιο ανησυχητικό απ’ όλα μάλλον ήταν ότι δεν είχε καμία διάθεση να το παλέψει. Το αντίθετο, ένιωθε παραιτημένος, λες και το *Μιλένιουμ* είχε εξοριστεί πια από τη σφαίρα των ενδιαφερόντων του και για ακόμα μία φορά βρέθηκε να αναρωτιέται: μήπως είχε έρθει η ώρα να ασχοληθεί με κάτι καινούργιο; Αυτό θα ήταν φυσικά μία μεγάλη προδοσία εις βάρος της Έρικας και των άλλων. Αλλά ήταν πράγματι ο κατάλληλος άνθρωπος για να διευθύνει ένα περιοδικό που ζούσε από διαφημίσεις και συνδρομητές; Ίσως να ταίριαζε καλύτερα κάπου αλλού· όμως, πού βρισκόταν αυτό το μέρος;

Ακόμα και οι μεγάλες εφημερίδες υπέφεραν τώρα πια και το μόνο μέρος όπου υπήρχαν περιθώρια και λεφτά για την ερευνητική δημοσιογραφία ήταν η κρατική δημόσια ενημέρωση, η ερευνητική ομάδα της εκπομπής «Έκο» και η Σουηδική Ραδιοφωνία/Τηλεόραση... Ναι, γιατί όχι; Σκέφτηκε την Κάισα Όκερμαν, ένα συμπαθέστατο άτομο που συναντούσε πότε πότε και έπιναν κανένα ποτηράκι. Η Κάισα ήταν διευθύντρια στην εκπομπή της Ραδιο-

φωνίας/Τηλεόρασης «Αποστολή διερεύνησης» και εδώ και πολλά χρόνια προσπαθούσε να τον πείσει να δουλέψει μαζί της. Ποτέ, όμως, δεν είχε βρεθεί η κατάλληλη ευκαιρία.

Ό,τι και να του είχε προτείνει η Κάισα, οι υποσχέσεις της πως θα τον υποστήριζε σε κάθε περίπτωση και η διασφάλιση απόλυτης εχεμύθειας από μέρους της, δεν αρκούσαν για να τον πείσουν. Το *Μιλένιουμ* ήταν το σπίτι και η καρδιά του. Αλλά τώρα... ίσως θα μπορούσε να φύγει από κει, αν φυσικά η προσφορά ίσχυε ακόμα μετά απ' όλες εκείνες τις αηδίες που γράφονταν εναντίον του. Πολλά πράγματα είχε κάνει σ' αυτό το επάγγελμα αλλά ποτέ τηλεόραση, εκτός από τη συμμετοχή του σε εκατοντάδες συζητήσεις και πρωινάδικα. Μία δουλειά στην εκπομπή «Αποστολή διερεύνησης» ίσως να του έδινε κάποια νέα αναλαμπή.

Χτύπησε το κινητό του και προς στιγμήν χάρηκε. Άσχετο αν ήταν η Έρικα ή η Περνίλα, θα ήταν φιλικός και πραγματικά θα τις άκουγε. Αλλά όχι, το τηλεφώνημα είχε απόκρουση, οπότε ο Μίκαελ απάντησε επιφυλακτικά.

«Είσαι ο Μίκαελ Μπλούμκβιστ;» είπε μία φωνή που ακουγόταν νεανική.

«Ναι», αποκρίθηκε αυτός.

«Έχεις χρόνο να μιλήσεις;»

«Αν μου πεις ποιος είσαι, τότε ναι, ίσως».

«Το όνομά μου είναι Λίνους Μπραντέλ».

«Οκεί, Λίνους, τι θέλεις;»

«Έχω ένα θέμα για σένα».

«Σ' ακούω».

«Θα σ' το πω αν κάνεις μια βόλτα ως το “Μπίσοπς Αρμς”, στην άλλη πλευρά του δρόμου, και με συναντήσεις εκεί».

Ο Μίκαελ εκνευρίστηκε. Δεν ήταν μόνο ο προσακτικός τόνος του συνομιλητή του, αλλά και το γεγονός πως αυτός ο αγενής τύπος κυκλοφορούσε στη δική του γειτονιά.

«Νομίζω ότι αρκεί το τηλέφωνο».

«Τούτο δεν είναι κάτι που συζητιέται σε ανοιχτή γραμμή».

«Γιατί νιώθω κουρασμένος μιλώντας μαζί σου, Λίνους;»

«Ίσως είχες μια κουραστική μέρα».

«Είχα μία κακή μέρα κι εσύ την κάνεις ακόμα χειρότερη».

«Βλέπεις; Κατέβα στο “Μπίσοπς” τώρα, να σε κεράσω μια μπίρα και να σου πω κάτι αρκετά ζόρικο».

Το μόνο που πραγματικά ήθελε να κάνει ο Μίκαελ ήταν να ξεφωνήσει: «Σταμάτα να μου λες τι να κάνω!» Αντί γι’ αυτό όμως είπε – χωρίς καν να το καταλάβει ή πιθανώς επειδή στην πραγματικότητα δεν είχε τίποτα καλύτερο να κάνει από το να κάθεται εκεί και να συλλογίζεται το μέλλον του:

«Τις μπίρες μου τις πληρώνω μόνος μου. Αλλά, οκέι, έρχομαι».

«Έξυπνο από μέρους σου».

«Αλλά, Λίνους...»

«Ναι;»

«Αν αρχίσεις να μακρολογείς και να μου αραδιάζεις ένα κάρο θεωρίες συνωμοσίας ή να μου λες ότι ο Έλβις ζει και ότι ξέρεις ποιος σκότωσε τον Ούλοφ Πάλμε και δεν μπεις αμέσως στο ψητό, θα σηκωθώ και θα φύγω».

«Δίκαιο μου ακούγεται», είπε ο Λίνους Μπραντέλ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3

20 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

Η Χάνα Μπάλντερ στεκόταν στην κουζίνα του διαμερίσματος επί της οδού Τουρσγκάταν και κάπνιζε Κάμελ άφιλτρα. Φορούσε ένα μπλε μπουρνούζι, κάτι φαγωμένες καφέ παντόφλες και παρόλο που τα μαλλιά της ήταν πυκνά και όμορφα και η ίδια ήταν ακόμα μία ωραία γυναίκα, φαινόταν σαφώς καταπονημένη. Τα χείλη της ήταν πρησμένα και το έντονο μακιγιάζ γύρω από τα μάτια της δεν είχε μόνο αισθητικούς σκοπούς. Η Χάνα Μπάλντερ είχε φάει πάλι ξύλο.

Η Χάνα Μπάλντερ έτρωγε συχνά ξύλο. Θα ήταν φυσικά ψέμα αν έλεγε κανείς πως το είχε συνηθίσει. Κανένας δε συνηθίζει αυτού του είδους την κακοποίηση. Ανήκε, όμως, στην καθημερινότητά της και τώρα πια δε θυμόταν καν πόσο χαρούμενος άνθρωπος ήταν κάποτε. Ο φόβος είχε γίνει φυσικό κομμάτι της προσωπικότητάς της και εδώ και καιρό κάπνιζε εξήντα τσιγάρα τη μέρα και έπαιρνε ηρεμιστικά χάπια.

Λίγο πιο μέσα στο διαμέρισμα μονολογούσε βρίζοντας ο Λάσε Βέστσιαν, πράγμα που δεν την παραξένευε καθόλου. Αυτή ήξερε εδώ και καιρό ότι ο Λάσε είχε μετανιώσει για τη γενναιόδωρη χειρονομία του προς τον Φρανς. Εδώ που τα λέμε, ευθύς εξαρχής ήταν μυστήριο. Ο Λάσε εξαρτιόταν από τα λεφτά που έστελνε ο Φρανς για τον Άουγκουστ. Για μεγάλες χρονικές περιόδους ο Λάσε ζούσε με αυτά τα λεφτά και πολλές φορές είχε αναγκαστεί η Χάνα να πει ψέματα, γράφοντας διάφορα μείλ, για τα απρό-

σμενα έξοδα που είχαν προκύψει όσον αφορά την αμοιβή κάποιου παιδαγωγού ή για κάποια ειδική θεραπεία, που φυσικά δεν είχαν προσφέρει ποτέ στο παιδί, και γι' αυτό ήταν τόσο παράξενη η αντίδρασή του:

Γιατί είχε παραιτηθεί απ' όλα αυτά και είχε αφήσει τον Φρανς να πάρει μαζί του το παιδί;

Η Χάνα ήξερε την απάντηση. Είχε να κάνει με την υπεροψία που του προξενούσε το αλκοόλ. Ήταν η υπόσχεση για έναν ρόλο σε μία αστυνομική σειρά του τηλεοπτικού προγράμματος TV4 που του είχε φουσκώσει τα μυαλά ακόμα πιο πολύ. Αλλά κυρίως ήταν ο Άουγκουστ. Ο Λάσε είχε την άποψη ότι το αγόρι ήταν ανατριχιαστικό και σκοτεινό κι αυτό ήταν το πιο ακαταλαβίστικο απ' όλα. Πώς μπορούσε κάποιος να απεχθάνεται τον Άουγκουστ;

Ο μικρός καθόταν όλη την ώρα στο πάτωμα με τα παζλ του και δεν ενοχλούσε κανέναν. Παρ' όλα αυτά, ο Λάσε έδειχνε να τον μισεί και ενδεχομένως είχε να κάνει με τη ματιά του, αυτήν την παράξενη ματιά που κοιτούσε περισσότερο προς τα μέσα παρά προς τα έξω και που συνήθως έκανε τους άλλους ανθρώπους να χαμογελούν και να λένε πως το αγόρι πρέπει να είχε μία πλούσια εσωτερική ζωή· για κάποιον λόγο, όμως, αυτά δεν άγγιζαν το περσί του Λάσε.

«Γαμώτο, Χάνα! Η ματιά του με διαπερνάει ολόκληρο», ξεφώνιζε.

«Μα, εσύ λες ότι είναι ηλίθιος».

«Είναι ηλίθιος, αλλά όπως και να 'χει, υπάρχει κάτι σκοτεινό πάνω του. Νιώθω σαν να θέλει να μου κάνει κακό».

Όλα αυτά ήταν απλώς ηλιθιότητες και τίποτε άλλο. Ο Άουγκουστ ούτε καν κοίταζε προς τη μεριά του Λάσε –ούτε και κανέναν άλλο κοίταζε– και σίγουρα δεν ήθελε να κάνει κακό σε κανέναν. Ο εξωτερικός κόσμος ήταν μόνο ενόχληση γι' αυτόν κι ένιωθε τρισευτυχισμένος όταν ήταν κλεισμένος στη γυάλα του. Αλλά ο Λάσε, μες στις κραιπάλες του, νόμιζε ότι το αγόρι είχε σχεδιάσει κάποιου είδους εκδίκηση και προφανώς γι' αυτό είχε αφήσει τα λεφτά και τον Άουγκουστ να εξαφανιστούν από τη ζωή τους. Ήταν τόσο οικτρό. Έτσι τουλάχιστον το είχε ερμηνεύσει η Χάνα.

Αλλά τώρα που στεκόταν στον νεροχύτη της κουζίνας και κάπνιζε νευρικά το τσιγάρο της, αναρωτιόταν αν, παρ' όλα αυτά, δεν κρυβόταν και μια δόση αλήθειας στις τρέλες του Λάσε. Ίσως πραγματι να τον μισούσε ο Άουγκουστ. Ίσως ήθελε πραγματικά να τον τιμωρήσει για όλα τα χτυπήματα που είχε δεχτεί και ίσως... η Χάνα έκλεισε τα μάτια της και δάγκωσε τα χείλη της... ίσως το αγόρι να μισούσε και την ίδια.

Είχε αρχίσει να κάνει τέτοιες σκοτεινές σκέψεις τα βράδια που την έπιανε μία αβάσταχτη θλίψη και αναρωτιόταν μήπως η ίδια και ο Λάσε είχαν κάνει ζημιά στον Άουγκουστ. «Είμαι ένας κακός άνθρωπος», μουρμούρισε κι εκείνη τη στιγμή κάτι της φώναξε ο Λάσε. Δεν άκουσε.

«Τι;» τον ρώτησε.

«Πού στο διάβολο είναι η απόφαση κηδεμονίας;»

«Τι να την κάνεις;»

«Θα αποδείξω ότι δεν έχει κανένα δικαίωμα να τον πάρει».

«Πριν από λίγο χαιρόσουν που απαλλάχτηκες απ' αυτόν».

«Ήμουν μεθυσμένος και βλάκας».

«Και τώρα ξαφνικά είσαι ξεμέθυστος και έξυπνος;»

«Απερίγραπτα έξυπνος», φώναξε και ήρθε προς το μέρος της θυμωμένος και έτοιμος για ένα χέρι ξύλο. Η Χάνα έκλεισε τα μάτια κι αναρωτήθηκε για χιλιοστή φορά γιατί όλα πήγαιναν τόσο στραβά.

Ο Φρανς Μπάλντερ δεν έμοιαζε πια με τον ευπρεπή υπάλληλο που είχε εμφανιστεί στο σπίτι της πρώην συζύγου του. Τώρα τα μαλλιά του ήταν όρθια, το πάνω χέιλος του γυάλιζε από τον ιδρώτα και ήταν τουλάχιστον τρεις μέρες που δεν είχε ξυριστεί και κάνει ντους. Παρ' όλες τις προθέσεις του να γίνει μπαμπάς πλήρους απασχόλησης και παρά την έντονη στιγμή ελπίδας και συγκίνησης στην οδό Χουρνσγκάταν, καθόταν πάλι βαθιά συλλογισμένος – τόσο, που έμοιαζε σχεδόν οργισμένος.

Έτριξε τα δόντια του, ενώ εδώ και ώρες ο κόσμος και η θύελλα εκεί έξω είχαν σταματήσει να υπάρχουν γι' αυτόν· έτσι δεν

πρόσεξε κάτι που γινόταν κοντά στα πόδια του. Ήταν κάτι μικρές, αδύναμες κινήσεις, σαν κάποια γάτα ή άλλο ζώο να είχε χωθεί ανάμεσα στα πόδια του και μετά από λίγο κατάλαβε ότι ήταν ο Άουγκουστ, που είχε τρυπώσει κάτω από το γραφείο. Ο Φρανς τον κοίταξε με τα μάτια ορθάνοιχτα – μάτια που παρ' όλα αυτά δεν μπορούσαν να δουν καθαρά και ανεπηρέαστα.

«Τι θέλεις;»

Ο Άουγκουστ κοίταξε προς τα πάνω με ένα παρακλητικό, καθαρό βλέμμα.

«Τι;» συνέχισε ο Φρανς. «Τι;»

Και τότε κάτι συνέβη.

Το αγόρι πήρε ένα χαρτί που βρισκόταν στο πάτωμα γεμάτο με κβαντικούς αλγόριθμους και άρχισε να σέρνει το χέρι του μπρος-πίσω με ανυπομονησία – προς στιγμήν ο Φρανς νόμισε ότι θα τον έπιανε κάποια καινούργια κρίση. Αλλά όχι, ο Άουγκουστ παρίστανε ότι έγραφε κάτι με νευρικές κινήσεις και τότε ο Φρανς έσκυψε προς τη μεριά του και γι' άλλη μια φορά θυμήθηκε κάτι σημαντικό και μακρινό, ακριβώς όπως στη διασταύρωση στην οδό Χουρνσγκάταν. Μόνο που τώρα κατάλαβε τι ήταν.

Θυμήθηκε τα δικά του παιδικά χρόνια, τότε που οι αριθμοί και οι εξισώσεις ήταν πράγματα σημαντικότερα και από την ίδια του τη ζωή, οπότε λάμποντας ολόκληρος φώναξε:

«Θέλεις να μετρήσεις, έτσι δεν είναι; Φυσικά και θέλεις να μετρήσεις», και την επόμενη στιγμή πετάχτηκε πάνω, πήγε κι έφερε στίλο, μογιές, μια κόλλα Α4 με γραμμές και τα ακούμπησε μπροστά στον Άουγκουστ, στο πάτωμα.

Μετά έγραψε την πιο εύκολη αριθμητική ακολουθία που μπορούσε να θυμηθεί. Την ακολουθία του Φιμπονάτσι, όπου κάθε νέος αριθμός είναι το άθροισμα των δύο προηγούμενων $-1, 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21$, αφήνοντας χώρο για το επόμενο άθροισμα, που ήταν το $34-$, αλλά σκέφτηκε ότι ίσως αυτό να ήταν πολύ απλό, οπότε έγραψε και μία γεωμετρική πρόοδο: $2, 6, 18, 54...$ όπου ο κάθε αριθμός πολλαπλασιάζεται επί 3 και έφτασε ως το 162 – ένα τέτοιο πρόβλημα μπορεί να λυθεί από ένα ευφυές παιδί, σκέφτηκε ο Φρανς, και δε χρειάζεται εξειδικευμένες γνώσεις. Η άποψή του

για τα απλά μαθηματικά ήταν με άλλα λόγια αρκετά ιδιαίτερη και άρχισε αμέσως να ονειρεύεται ότι το αγόρι δεν ήταν καθόλου καθυστερημένο, αλλά ότι έμοιαζε περισσότερο σαν δικό του αντίγραφο, αφού και ο ίδιος είχε αργήσει να μιλήσει και να ενταχθεί στην κοινωνική ζωή, αν και κατανοούσε τις μαθηματικές σχέσεις πολύ πριν πει την πρώτη του λέξη.

Κάθισε πολλή ώρα δίπλα στο παιδί και περίμενε. Όμως τίποτα δε συνέβη. Ο Άουγκουστ κοίταζε τους αριθμούς με το γυάλινο βλέμμα του, σαν να ήλπιζε ότι η απάντηση θα αναδυόταν από το χαρτί. Στο τέλος τον άφησε μόνο του, πήγε στον πάνω όροφο, ήπιε λίγο νερό και συνέχισε να δουλεύει στο τραπέζι της κουζίνας με χαρτί και μολύβι. Αλλά τώρα η συγκέντρωσή του είχε χαθεί, οπότε άρχισε να ξεφυλλίζει το καινούργιο τεύχος του περιοδικού *Νιού Σάιεντιστ* και έτσι πέρασε η επόμενη μισή ώρα, ίσως και λίγο περισσότερα.

Μετά σηκώθηκε και πήγε πάλι κάτω, στον Άουγκουστ. Στην αρχή φαινόταν σαν να μην είχε συμβεί τίποτα. Ο Άουγκουστ καθόταν σκυμμένος, όπως ακριβώς τον είχε αφήσει. Μετά ο Φρανς ανακάλυψε κάτι που αρχικά του κίνησε απλώς την περιέργεια.

Την επόμενη στιγμή, όμως, ένιωσε πως βρισκόταν μπροστά σε κάτι που ήταν εντελώς ανεξήγητο.

Δεν ήταν και πολλοί οι θαμώνες στο «Μπίσοπς Αρμς». Δεν είχε νυχτώσει καν ακόμα και ο καιρός δεν προσφερόταν για βόλτες, ούτε καν μέχρι το μπαρ της γειτονιάς. Κι όμως, φωνές και γέλια υποδέχτηκαν τον Μίκαελ – και μια βραχνή φωνή:

«“Κάλε Μπλούμβιστ*”!»

Ήταν ένας κοκκινοπρόσωπος άντρας με μακριά κατσαρά μαλλιά και στριφτό μουστάκι, που ο Μίκαελ είχε δει πολλές φορές στη γειτονιά και νόμιζε ότι λεγόταν Άρνε – ένας τύπος που κατέφθανε στο μπαρ στις δύο ακριβώς, κάθε μεσημέρι, με την ακρί-

* Μυθιστορηματικός ήρωας της Άστριντ Λίντγκρεν. (Σ.τ.Ε.)

βεια ρολογιού. Σήμερα, όμως, είχε πάει λίγο νωρίτερα και είχε καθίσει σε ένα τραπέζι στην αριστερή πλευρά του μπαρ, μαζί με τρεις συμπότες του.

«Μίκαελ», τον διόρθωσε ο Μίκαελ χαμογελώντας.

Ο Άρνε –ή όπως αλλιώς λεγόταν– και οι φίλοι του γέλασαν, λες και το σωστό όνομα του Μίκαελ ήταν ό,τι πιο αστείο είχαν ακούσει.

«Έχεις καμιά φοβερή δημοσιογραφική ιστορία στα σκαριά;» συνέχισε ο Άρνε.

«Σκέφτομαι να αποκαλύψω όλους τους σκοτεινούς τύπους που συχνάζουν στο “Μπίσοπς Αρμς”».

«Πιστεύεις ότι η Σουηδία είναι έτοιμη για ένα τόσο δυνατό θέμα;»

«Όχι, ενδεχομένως όχι».

Στον Μίκαελ άρεσε πραγματικά αυτή η παρέα, όχι ότι αντάλλασσαν ποτέ τίποτα περισσότερο από μερικές φράσεις και χαιρετισμούς, αλλά οι συγκεκριμένοι τύποι αποτελούσαν μέρος εκείνης της καθημερινότητας που τον έκανε να νιώθει τόσο καλά στη γειτονιά και δεν παρεξηγήθηκε καθόλου όταν κάποιος απ’ αυτούς τού πέταξε:

«Άκουσα ότι είσαι τελειωμένος».

Το αντίθετο μάλιστα, τα λόγια αυτά τον έκαναν να συνειδητοποιήσει πόσο ασήμαντη, σχεδόν αστεία ήταν η όλη ιστορία.

«Τελειωμένος δεκαπέντε χρόνια τώρα, αγκαλιά μ’ ένα μπουκάλι, ομορφιά δε μένει άλλη», απάντησε με μερικούς στίχους του Φρεντίν* κοιτώντας τριγύρω στην αίθουσα για κάποιον που θα έδειχνε αρκετά σοβαρός ώστε να πιάσει κουβέντα με έναν κουρασμένο δημοσιογράφο. Εκτός από τον Άρνε και την παρέα του, όμως, δεν ήταν κανένας άλλος εκεί, οπότε πήγε στον Αμίρ, στο μπαρ.

Ο Αμίρ ήταν ένας εύρωστος, εγκάρδιος τύπος, σκληρά εργα-

* Gustaf Fröding (1860 - 1911): Σουηδός ποιητής και συγγραφέας. Οι στίχοι είναι από το ποίημα «Skalden Wennerbom» («Ο ποιητής Βένερμπομ»). (Σ.τ.Ε.)

ζόμενος, πατέρας τεσσάρων παιδιών, που είχε πάρει το μαγαζί εδώ και μερικά χρόνια. Αυτός και ο Μίκαελ ήταν αρκετά καλοί φίλοι· όχι τόσο επειδή ο Μίκαελ ήταν συχνός θαμώνας, αλλά επειδή είχαν βοηθήσει ο ένας τον άλλο σε τελείως διαφορετικά πράγματα. Μια-δυο φορές που ο Μπλούμκβιστ δεν είχε προλάβει να πάει στο Σιστεμπουλάγκετ* και περίμενε γυναικεία συντροφιά, είχε πάρει απ' τον Αμίρ μερικά μπουκάλια κόκκινο κρασί και ο ίδιος με τη σειρά του είχε βοηθήσει έναν φίλο του Αμίρ χωρίς χάρτιά να στείλει κάποιες επιστολές σε διάφορες υπηρεσίες.

«Και σε τι οφείλουμε την τιμή της επίσκεψής σου;» είπε ο Αμίρ.

«Έχω ένα ραντεβού εδώ».

«Ενδιαφέρον ραντεβού;»

«Δε νομίζω. Πώς είναι η Σάρα;»

Η Σάρα ήταν η σύζυγος του Αμίρ, που είχε εγχειριστεί πρόσφατα στον γοφό.

«Γκρινιάζει και καταπίνει χάπια».

«Ζόρικο ακούγεται. Να της δώσεις τους χαιρετισμούς μου».

«Θα το κάνω», είπε ο Αμίρ κι έπειτα άρχισαν να μιλάνε περί ανέμων και υδάτων.

Ο Λίνους Μπραντέλ, όμως, δε φαινόταν πουθενά και ο Μίκαελ σκέφτηκε ότι του είχαν κάνει πλάκα. Από την άλλη, υπήρχαν πλάκες πολύ χειρότερες απ' το να στείλεις κάποιον στο μπαρ της γειτονιάς κι έτσι έμεινε εκεί κανένα τέταρτο ακόμα, συζητώντας για διάφορα οικονομικά και ιατρικά θέματα, πριν κατευθυνθεί προς την πόρτα – και τότε εμφανίστηκε ο νεαρός.

Δεν ήταν ότι ο Άουγκουστ είχε συμπληρώσει τους σωστούς αριθμούς. Κάτι τέτοιο δε θα εντυπωσίαζε ιδιαίτερα έναν άντρα σαν τον Φρανς Μπάλντερ. Το εντυπωσιακό ήταν αυτό που βρισκόταν δίπλα από το χαρτί με τους αριθμούς και που με μια πρώτη ματιά έμοιαζε σαν φωτογραφία ή ζωγραφιά, αλλά στην πραγματι-

* Systembolaget: το κρατικό μονοπώλιο αλκοόλ της Σουηδίας. (Σ.τ.Μ.)

κότητα ήταν ένα σκίτσο, μία πιστή απεικόνιση του φαναριού της Χουρνογκάταν απ' όπου είχαν περάσει πριν από μερικά βράδια. Δεν ήταν απλώς μία εκπληκτική απεικόνιση του τοπίου, ως και στην παραμικρή του λεπτομέρεια – ήταν ζωγραφισμένο κυριολεκτικά με μαθηματική ακρίβεια.

Έλαμπε από φως. Ο Άουγκουστ, χωρίς να έχει διδαχτεί ποτέ από κανέναν οτιδήποτε είχε σχέση με την τρισδιάστατη απόδοση ή πώς δουλεύει ένας καλλιτέχνης με τις σκιές και το φως, φαινόταν ότι κατείχε απόλυτα την τεχνική. Το κόκκινο φανάρι έφεγγε προς το μέρος τους και γύρω του το σκοτάδι του φθινοπώρου που κάλυπτε τη Χουρνογκάταν ήταν λες και είχε πάρει φωτιά, ενώ στη μέση του δρόμου φαινόταν ο άντρας που ο Φρανς είχε δει και θυμόταν αμυδρά. Το πρόσωπο του άντρα ήταν κομμένο πάνω από τα φρύδια. Έδειχνε φοβισμένος ή τουλάχιστον ιδιαίτερα ανήσυχος, λες και ο Άουγκουστ τον είχε φέρει εκτός ισορροπίας και περπατούσε τρεκλίζοντας κάπως. Μα, που να πάρει ο διάβολος, πώς είχε μπορέσει το παιδί να τα ζωγραφίσει όλα αυτά;

«Θεέ μου», είπε ο Φρανς. «Εσύ το ζωγράφισες αυτό;»

Ο Άουγκουστ δεν κατένευσε, δεν κούνησε καν το κεφάλι του, παρά συνέχισε να κοιτάζει λοξά, πέρα προς το παράθυρο, και τότε τον Φρανς Μπάλντερ τον κατέλαβε η παράξενη βεβαιότητα πως η ζωή του από δω και μπρος δε θα ήταν ποτέ πια η ίδια.

Ο Μίκαελ δεν ήξερε τι ακριβώς περίμενε να δει, ίσως κάποιον νεαρό από τη Στούρεπλαν, έναν νεαρό δανδή. Αυτός που ήρθε, όμως, ήταν σαν αλήτης, ένας κοντός τύπος με σκισμένο μπλουτζίν, μακρύ άλουστο μαλλί και κάτι το θολό κι αμφιλεγόμενο στη ματιά του. Ίσως ήταν είκοσι πέντε χρονών, μπορεί και νεότερος, είχε ακμή, μία φράντζα που του έκρυβε τα φρύδια και μία άσχημη πληγή στο στόμα. Ο Λίνους Μπραντέλ δεν έμοιαζε καθόλου με τον τύπο του ανθρώπου που θα μπορούσε να αποκαλύψει στον Μίκαελ κάποιο μεγάλο θέμα.

«Ο Λίνους Μπραντέλ, υποθέτω».

«Σωστά. Λυπάμαι που άργησα. Έπεσα πάνω σε ένα κορίτσι

που γνώριζα. Πηγαίναμε στην ίδια τάξη στην τρίτη γυμνασίου κι αυτή...»

«Ας μη μακρηγορούμε», τον διέκοψε ο Μίκαελ και τον οδήγησε σε ένα τραπέζι στο βάθος της αίθουσας.

Όταν πήγε κοντά τους ο Αμίρ, χαμογελώντας διακριτικά, παρήγγειλαν δύο Γκίνες και μετά έμειναν για λίγο σιωπηλοί. Ο Μίκαελ δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί ήταν τόσο εκνευρισμένος. Δεν το συνήθιζε – ίσως να οφειλόταν σε όλο αυτό το δράμα με το «Σέρνερ». Χαμογέλασε στον Άρνε και την παρέα του, που τους κοίταζαν όλο περιέργεια.

«Θα μπω κατευθείαν στο θέμα», είπε ο Λίνους.

«Καλό μου ακούγεται αυτό».

«Το ξέρεις το “Σούπερκραφτ”;»

Ο Μίκαελ Μπλούμκβιστ δεν ήξερε και πολλά από ηλεκτρονικά παιχνίδια. Αλλά για το «Σούπερκραφτ» ως κι αυτός ακόμα κάτι είχε ακουστά.

«Κατ’ όνομα, ναι».

«Τίποτα περισσότερο;»

«Όχι».

«Τότε δεν ξέρεις ότι αυτό που χαρακτηρίζει το παιχνίδι ή το κάνει τόσο ιδιαίτερο είναι το γεγονός πως διαθέτει μία ιδιαίτερη Α.Ι.*-λειτουργία, που σε κάνει να μπορείς να επικοινωνήσεις με έναν πολεμιστή για θέματα στρατηγικής, χωρίς να είσαι τελείως σίγουρος, τουλάχιστον όχι στην αρχή, αν μιλάς με έναν πραγματικό άνθρωπο ή με μία ψηφιακή δημιουργία».

«Τι μου λες», είπε ο Μίκαελ. Τίποτα δεν τον ενδιέφερε λιγότερο απ’ ό,τι τα κόλπα ενός ηλεκτρονικού παιχνιδιού.

«Είναι μία μικρή επανάσταση στον τομέα κι εγώ συμμετείχα στη δημιουργία του», συνέχισε ο Λίνους Μπραντέλ.

«Συγχαρητήρια. Θα πρέπει να τα ’κονόμησες χοντρό».

«Αυτό είναι το θέμα μου».

«Τι εννοείς;»

* Artificial Intelligence: Τεχνητή Νοημοσύνη. (Σ.τ.Μ.)

«Μας έκλεψαν την τεχνική και τώρα η “Τρουγκέιμς” βγάξει δι-σεκατομμύρια απ’ αυτό, ενώ εμείς δεν παίρνουμε μία».

Αυτό το έργο το είχε ξαναδεί ο Μίκαελ. Κάποτε είχε μιλήσει με μία γηραιά κυρία, που ισχυριζόταν ότι στην πραγματικότητα ήταν εκείνη που είχε γράψει τα βιβλία του Χάρι Πότερ και ότι η Τζ. Κ. Ρόουλινγκ της τα είχε κλέψει μέσω τηλεπάθειας.

«Και πώς έγινε αυτό;»

«Μας χάκαραν».

«Και πώς το ξέρετε;»

«Έχει διαπιστωθεί από τους ειδικούς της FRA* – μπορώ να σου δώσω κι ένα όνομα, αν θέλεις, για να...»

Ο Λίνους σταμάτησε.

«Ναι;»

«Τίποτα. Αλλά και η Säpo** είχε αναμειχθεί, μπορείς να μιλήσεις με την Γκαμπριέλα Γκρέιν εκεί, μία αναλύτρια, που νομίζω ότι θα σ’ το επιβεβαιώσει. Κατέθεσε κι επίσημη αναφορά για το συγκεκριμένο θέμα πέρσσι. Έχω τον αριθμό πρωτοκόλλου εδώ...»

«Ώστε δεν είναι και κανένα νέο, με άλλα λόγια», τον διέκοψε ο Μίκαελ.

«Όχι, όχι με αυτήν την έννοια. Τα τεχνολογικά περιοδικά *Ni Teknik* και *Kompiutert* *Sounten* έγραψαν για το συγκεκριμένο θέμα. Αλλά επειδή ο Φρανς δεν ήθελε να μιλήσει γι’ αυτό και έφτασε στο σημείο μια-δυο φορές ακόμα και να αρνηθεί ότι είχε γίνει κάποια εισβολή, η όλη ιστορία δεν είχε συνέχεια».

«Αλλά όπως και να ’ναι, μιλάμε για μια παλιά ιστορία».

«Επί της ουσίας, ναι».

«Και γιατί να σε ακούσω, Λίνους;»

«Επειδή ο Φρανς έχει επιστρέψει από το Σαν Φρανσίσκο στη Σουηδία και φαίνεται ότι κατάλαβε τι είχε συμβεί. Νομίζω ότι κάθεται πάνω σε μία ωρολογιακή βόμβα. Έχει γίνει τελείως μανια-

* FRA (Försvarets Radioanstalt): Κρατική Υπηρεσία Ασφαλείας και Προστασίας, σουηδικών συμφερόντων. (Σ.τ.Μ.)

** SÄPO (Säkerhetspolisen): η ΕΥΠ Σουηδίας – στη συνέχεια ΕΥΠ. (Σ.τ.Μ.)

κός σε θέματα ασφαλείας. Χρησιμοποιεί μόνο κρυπτογραφημένους κώδικες στα μέιλ και στο τηλέφωνο και πριν από λίγες μέρες εγκατέστησε έναν συναγερμό σπιτιού με κάμερες, υπέρυθρους ανιχνευτές κι όλα τα σχετικά. Νομίζω ότι θα έπρεπε να του μιλήσεις – γι’ αυτό επικοινωνήσα μαζί σου. Ένας άντρας σαν κι εσένα θα μπορούσε να τον κάνει να ανοιχτεί. Εμένα δε μ’ ακούει».

«Δηλαδή με πρόσταξες να έρθω εδώ κάτω, επειδή φαίνεται ότι κάποιος Φρανς κάθεται πάνω σε μία ωρολογιακή βόμβα;»

«Όχι, Μπλούμκβιστ, όχι “κάποιος Φρανς”, αλλά ο Φρανς Μπάλντερ με τ’ όνομα, ο ίδιος αυτοπροσώπως – σ’ το είπα αυτό; Ήμουν ένας από τους βοηθούς του».

Ο Μίκαελ έφαξε στη μνήμη του, αλλά το μόνο άτομο που μπορούσε να θυμηθεί με το επίθετο Μπάλντερ ήταν η Χάνα, η ηθοποιός – τι να είχε απογίνει άραγε αυτή;

«Ποιος είναι αυτός ο Μπάλντερ;»

Ο Λίνους του έριξε μια τόσο περιφρονητική ματιά, που ο Μίκαελ σάσπισε.

«Πού ζεις; Στον Άρη; Ο Φρανς Μπάλντερ είναι ένας θρούλος. Ένας όρος. Ένα δεδομένο».

«Αλήθεια;»

«Για τ’ όνομα του Θεού, ναι. Μπες στο Google και θα δεις. Έγινε καθηγητής πληροφορικής στο πανεπιστήμιο όταν ήταν μόνο είκοσι επτά ετών και εδώ και είκοσι χρόνια είναι παγκόσμια αυθεντία στην έρευνα της Τεχνητής Νοημοσύνης. Δεν υπάρχει άλλος που να ’ναι τόσο μπροστά στην εξέλιξη των κβαντικών υπολογιστών και των δικτύων. Βρίσκει όλη την ώρα τρελές, ανορθόδοξες λύσεις. Είναι ένας όμορφος, ασυνήθιστος νους. Σκέφτεται μόνο πρωτοπόρα και επαναστατικά και όπως ίσως θα μπορούσες να υποθέσεις, η ψηφιακή βιομηχανία τον κυνηγάει εδώ και χρόνια. Αλλά ο Μπάλντερ αρνιόταν να μπει στην υπηρεσία κάποιας μεγάλης εταιρείας. Ήθελε να δουλεύει μόνος του – αν και πάντα είχε μερικούς βοηθούς, που τους ξέσκιζε. Απαιτεί αποτελέσματα, μόνο αποτελέσματα και πορεύεται με τον δικό του τρόπο: “Τίποτα δεν είναι αδύνατον. Η δουλειά μας είναι να μεταφέρουμε τα σύνορα προς τα μπρος” και πάει λέγοντας. Αλλά οι άνθρωποί του

τον ακούνε. Κάνουν τα πάντα γι' αυτόν. Θα πέθαιναν για χάρη του, που λέει ο λόγος. Για μας, τους νεότερους, είναι Θεός».

«Καταλαβαίνω».

«Αλλά μη νομίζεις ότι είμαι κανένας άκριτος θαυμαστής του – κάθε άλλο. Υπάρχει ένα τίμημα που πληρώνεις δουλεύοντας κοντά του, το ξέρω καλύτερα απ' τον καθένα. Μαζί του μπορείς να κάνεις εκπληκτικά πράγματα. Αλλά ίσως και να γίνεις κομμάτια. Ο Φρανς δεν μπορεί να φροντίσει τον γιο του. Τα έκανε μούσκεμα με τρόπο ασυγχώρητο – υπάρχουν πολλές τέτοιες ιστορίες· για βοηθούς που έσπασαν τα μούτρα τους και κατέστρεψαν τη ζωή τους κι ένας Θεός ξέρει πόσα άλλα. Παρά το γεγονός, όμως, ότι πάντα ήταν έτσι, σαν δαιμονισμένος – κάποιες φορές θα έλεγες κι απελπισμένος–, ποτέ άλλοτε δεν είχε συμπεριφερθεί μ' αυτόν τον τρόπο· να έχει τέτοια εμμονή με θέματα ασφαλείας. Είναι κι αυτός ένας λόγος που είμαι τώρα εδώ μαζί σου. Θέλω να του μιλήσεις. Ξέρω ότι βρίσκεται στα ίχνη μιας μεγάλης ανακάλυψης».

«Το ξέρεις...»

«Πρέπει να με καταλάβεις, ο τύπος είναι νορμάλ – δε μιλάμε για κανέναν παρανοϊκό. Το αντίθετο μάλιστα – το παράξενο είναι που έχει αποφύγει την παράνοια, δεδομένου του επιπέδου στο οποίο κινείται ο νους του. Τώρα, όμως, έχει κλειδωθεί στο σπίτι του και δε βγαίνει σχεδόν ποτέ έξω. Φαίνεται φοβισμένος και ο συγκεκριμένος άνθρωπος συνήθως δε φοβάται τίποτα. Είναι περισσότερο ο τύπος του άντρα που κινείται παρορμητικά και ορμάει σε όλα».

«Και αυτός ο Φρανς ασχολιόταν με ηλεκτρονικά παιχνίδια;» ρώτησε ο Μίκαελ χωρίς να κρύβει τη δυσπιστία του.

«Λοιπόν... ο Φρανς ήξερε ότι εμείς την είχαμε ψωνίσει με τα παιχνίδια και ήταν της άποψης ότι έπρεπε να δουλεύουμε σε έναν τομέα που να μας αρέσει. Άλλωστε το πρόγραμμα Α.Ι. που είχε εξελίξει ταίριαζε και σ' αυτόν τον τομέα. Ήταν ένα τέλειο πειραματικό εργαστήριο και πετύχαμε φοβερά αποτελέσματα. Ανοίξαμε νέους ορίζοντες. Το μόνο θέμα ήταν ότι...»

«Μπες στο ψητό, Λίνους».

«Η ιστορία έχει ως εξής: ο Μπάλντερ και οι δικηγόροι που

ασχολούνται με τις πατέντες συντάξαν μία σχετική αίτηση για τα περισσότερα καινοτόμα κομμάτια του προγράμματος. Και τότε ήρθε το πρώτο σοκ. Ένας Ρώσος τεχνικός της “Τρουγκέιμς” είχε υποβάλει μία αίτηση λίγο νωρίτερα και έτσι μπλόκαρε την αίτηση του Φρανς, πράγμα που μόνο τυχαίο δεν ήταν. Αλλά επί της ουσίας δεν έπαιζε και κανέναν σπουδαίο ρόλο. Η αίτηση πατέντας ήταν μόνο μία γραφειοκρατική λεπτομέρεια στην όλη ιστορία. Το θέμα ήταν πώς στο διάβολο είχαν μυριστεί αυτοί τι είχαμε κάνει εμείς και επειδή όλοι μας ήμασταν πιστοί μέχρι θανάτου στον Φρανς, απέμενε μόνο ένα ενδεχόμενο: πρέπει να μας είχαν χακάρει παρά τα μέτρα ασφαλείας που είχαμε πάρει».

«Τότε ήρθατε σε επαφή με την ΕΥΠ και τη FRA;»

«Όχι από την αρχή. Ο Φρανς δεν τα πάει και πολύ καλά με τους τύπους που φοράνε γραβάτα και δουλεύουν σε κάποιο γραφείο εννιά με πέντε. Προτιμάει τα κολασμένα ψώνια που βρίσκονται μπροστά στον υπολογιστή όλη νύχτα και γι’ αυτό αναζήτησε μία μυστήρια χάκερ που είχε συναντήσει κάπου κι εκείνη είτε αμέσως ότι είχαμε υπάρξει θύματα εισβολής. Η τύπισσα βέβαια δε μας έκανε και καμιά σπουδαία εντύπωση. Δε θα την προσλάμβανα ποτέ στην εταιρεία μου, αν καταλαβαίνεις τι εννοώ, και δεν αποκλείεται να έλεγε απλώς ασυναρτησίες. Αλλά τα πιο σημαντικά συμπεράσματά της επιβεβαιώθηκαν αργότερα και από τους ανθρώπους της FRA».

«Αλλά κανένας δεν ήξερε ποιος σας χάκαρε;»

«Όχι, όχι, δεν είναι καθόλου εύκολο να προσπαθήσεις να ανιχνεύσεις εισβολή από χάκερ. Αλλά ήταν σίγουρο πως είχαμε να κάνουμε με επαγγελματίες. Είχαμε φροντίσει πολύ για την ασφάλεια των υπολογιστών μας».

«Και τώρα πιστεύεις ότι ο Φρανς Μπάλντερ έχει μάθει κάτι για τη συγκεκριμένη υπόθεση;»

«Είμαι βέβαιος. Αλλιώς δε θα συμπεριφερόταν τόσο ύποπτα. Είμαι σίγουρος ότι έμαθε κάτι όταν ήταν στη “Σολιφόν”».

«Εκεί δούλευε;»

«Ναι, όσο παράξενο κι αν ακούγεται. Όπως σου είπα ήδη, ο Φρανς παλιότερα είχε αρνηθεί να δεσμευτεί στη βιομηχανία της

πληροφορικής. Ανέκαθεν γκρίνιαζε πως πρέπει να μένει κανείς μακριά απ' αυτά τα κυκλώματα, να είναι ελεύθερος, να μη γίνεται σκλάβος των δυνάμεων του εμπορίου και όλα τα σχετικά. Όμως, ξαφνικά, εκεί που ήμασταν με κατεβασμένα τα παντελόνια και μας είχαν κλέψει την τεχνική μας, ο Φρανς τσίμπησε σε μία προσφορά της “Σολιφόν” και κανένας μας δεν καταλάβαινε τι έγινε. Οκεί, του πρόσφεραν τεράστιο μισθό, απόλυτη ελευθερία και πάει λέγοντας: “Κάνε ό,τι στο διάβολο θέλεις, αλλά δούλεψε για μας” – και ίσως κάτι τέτοιο ν' ακούγεται πολύ ζόρικο. Και θα ήταν όντως για οποιονδήποτε άλλον, όχι όμως και για τον Φρανς Μπάλντερ. Ο τύπος είχε πάρει άπειρες φορές παρόμοιες προσφορές από την “Google”, την “Apple” και όλες τις εταιρείες που μπορείς να φανταστείς. Γιατί ήταν ξαφνικά τόσο ενδιαφέρουσα η προσφορά της “Σολιφόν”; Δε μας έδωσε ποτέ καμία εξήγηση. Μάζεψε απλώς τα πράγματά του και εξαφανίστηκε και απ' όσο ξέρω, στην αρχή όλα πήγαιναν περίφημα. Ο Φρανς εξέλιξε την τεχνική μας και πιστεύω ότι ο ιδιοκτήτης της “Σολιφόν”, ο Νίκολας Γκραντ, είχε αρχίσει να ονειρεύεται δισεκατομμύρια. Υπήρχε μεγάλος αναβρασμός. Αλλά μετά κάτι συνέβη».

«Κάτι για το οποίο στην ουσία εσύ δεν ξέρεις και πολλά πράγματα, να υποθέσω».

«Όχι, δεν ξέρω, γιατί χάσαμε την επαφή μας. Ο Φρανς χάθηκε απ' όλο τον κόσμο. Απ' ό,τι καταλαβαίνω, όμως, κάτι πρέπει να έχει συμβεί, κάτι σοβαρό. Ο Φρανς πάντα έκανε κηρύγματα περί ειλικρίνειας και μιλούσε πολύ θερμά για το *Wisdom of Crows**, τη σημασία του να χρησιμοποιεί κανείς τη γνώση των πολλών, ναι, όλο αυτό το σκεπτικό που κρύβεται πίσω από το λειτουργικό σύστημα Linux. Αλλά στη “Σολιφόν” κρατούσε μυστικά ως και τα σημεία στίξης ακόμα και από τους πιο κοντινούς του συνεργάτες και ξαφνικά ήρθε το μπαμ – παραιτήθηκε σε χρόνο μηδέν, επέ-

* Βιβλίο του Αμερικανού δημοσιογράφου Τζέιμς Σουρογουίκι (James Surowiecki), που εκδόθηκε το 2004, με θέμα τη συλλογική ευφυΐα και τους λόγους για τους οποίους αυτή υπερβαίνει την ατομική. Ο τίτλος θα μπορούσε να αποδοθεί στα ελληνικά ως *Η σοφία των κοράκων*. (Σ.τ.Μ.)

στρεψε στη Σουηδία και τώρα κάθεται στο σπίτι του στο Σαλτσεμπάντεν, δε βγαίνει ούτε στον κήπο και ελάχιστα τον ενδιαφέρει η εξωτερική του εμφάνιση».

«Το θέμα που μου προτείνεις, λοιπόν, Λίνους, αφορά έναν καθηγητή που φαίνεται πιεσμένος και που δε νοιάζεται για το πώς δείχνει – πώς το ξέρεις τώρα αυτό, αφού δε βγαίνει έξω, είναι άλλο θέμα».

«Ναι, αλλά, νομίζω...»

«Κι εγώ νομίζω, Λίνους, πως η ιστορία σου μπορεί να είναι καλή. Αλλά δυστυχώς δεν κάνει για μένα. Δεν είμαι ρεπόρτερ πληροφορικής – είμαι ένας άντρας της παλαιολιθικής εποχής, όπως έγραψε και κάποιος πολύ έξυπνος πριν από μερικές μέρες. Θα σου συνιστούσα να έρθεις σε επαφή με τον Ραούλ Σίγκβαρντσον της εφημερίδας *Σβένσκα Μοργκονπόστεν*. Αυτός γνωρίζει τα πάντα στον τομέα της πληροφορικής».

«Όχι, όχι, ο Σίγκβαρντσον είναι μικρού διαμετρήματος. Τούτο δω είναι πάνω από τις δυνάμεις του».

«Νομίζω ότι τον υποτιμάς».

«Έλα τώρα, μην κάνεις πίσω. Αυτή μπορεί να είναι η θριαμβική σου επάνοδος, Μπλούμκβιστ».

Ο Μίκαελ έκανε ένα κουρασμένο νεύμα χαιρετισμού στον Αμίρ, που σκούπιζε ένα τραπέζι λίγο πιο πέρα.

«Μπορώ να σου δώσω μία συμβουλή, Λίνους;»

«Τι... ναι... βεβαίως».

«Την επόμενη φορά που θα προσπαθήσεις να πουλήσεις μια ιστορία, φρόντισε να μην εξηγήσεις στον ρεπόρτερ τι θα σήμαινε για τον ίδιο το όλο θέμα. Ξέρεις πόσες φορές μου έχουν πει παρόμοιες ιστορίες; “Αυτό το θέμα θα είναι το μεγαλύτερο στη ζωή σου. Ετούτο είναι μεγαλύτερο κι από το Γουότεργκεϊτ”. Όσο πιο αντικειμενικός είσαι, Λίνους, τόσο πιο μακριά θα πας».

«Εννοούσα απλώς ότι...»

«Τι εννοούσες;»

«Ότι πρέπει να του μιλήσεις. Πιστεύω ότι θα του αρέσεις. Μοιάζετε οι δυο σας – είσατε ασυμβίβαστοι τύποι».

Ο Λίνους έδειχνε να έχει χάσει την αυτοπεποίθησή του από τη

μια στιγμή στην άλλη και ο Μίκαελ αναρωτιόταν μήπως είχε φανεί πολύ σκληρός. Συνήθιζε πάντα –ήταν θέμα αρχής για τον ίδιο–, να είναι φιλικός και ενθαρρυντικός με τους πληροφοριοδότες του, όσο τρελοί κι αν ακούγονταν, όχι μόνο επειδή μπορεί όντως να κρυβόταν μια καλή ιστορία πίσω από μια παλαβή αφήγηση, αλλά επειδή ήξερε ότι συχνά ο ίδιος αποτελούσε το τελευταίο τους αποκούμπι. Πολλοί στρέφονταν προς εκείνον, όταν όλοι οι άλλοι είχαν σταματήσει να τους ακούν. Αρκετά συχνά ο Μίκαελ αποτελούσε την τελευταία ελπίδα των ανθρώπων και δεν υπήρχε κανένας λόγος να είναι ειρωνικός απέναντί τους.

«Άκου», του είπε. «Είχα μία διαβολεμένα κακή μέρα και ειλικρινά δεν ήθελα να ακουστώ τόσο σαρκαστικός».

«Εντάξει».

«Και πράγματι έχεις δίκιο», συνέχισε Μίκαελ. «Υπάρχει κάτι που με ενδιαφέρει σ' αυτήν την ιστορία. Είπες ότι συναντήσατε μία γυναίκα χάκερ».

«Ναι, αλλά η συγκεκριμένη δεν έχει καμία σχέση με την όλη υπόθεση. Απλώς φαίνεται ότι ξύπνησε την κοινωνική ευαισθησία του Μπάλντερ».

«Φαινόταν, όμως, να ξέρει τη δουλειά της».

«Ή είχε δίκιο καθαρά από τύχη. Έλεγε ένα κάρο μαλακίες».

«Τη συνάντησες, δηλαδή;»

«Ναι, μόλις έφυγε ο Μπάλντερ για τη Σίλικον Βάλεϊ».

«Πριν από πόσο καιρό συνέβη αυτό;»

«Πριν από εννιά μήνες. Είχα μεταφέρει τους υπολογιστές μας στο διαμέρισμά μου επί της οδού Μπραντινγκγκάταν. Δεν μπορώ να πω ότι ήμουν και στην καλύτερή μου φάση. Ήμουν μόνος, απένταρος και δεν είχα συνέλθει απ' το μεθύσι. Το σπίτι μου ήταν σαν βομβαρδισμένο, μόλις είχα μιλήσει στο τηλέφωνο με τον Φρανς και τα λόγια του μου είχαν ακουστεί σαν πατρικό κήρυγμα. Είπε πολλά μαζί: “Μην την κρίνεις από το παρουσιαστικό της”, “τα φαινόμενα απατούν”, κι ένα κάρο τέτοιες μαλακίες. Εντάξει, κι εγώ δεν είμαι αυτό που ονειρεύεται ο μέσος άνθρωπος για την κόρη του. Ποτέ μου δεν έχω φορέσει σακάκι και γραβάτα και ξέρω καλύτερα απ' τον καθένα πώς συνηθίζει να είναι ο κόσμος στον κύ-

κλο των χάρκερ. Όπως και να 'ναι, καθόμουν εκεί και περιμένα αυτήν την τύπισσα. Σκεφτόμουν ότι θα μου χτυπούσε την πόρτα. Αλλά εκείνη την άνοιξε και μπήκε μέσα».

«Πώς ήταν το παρουσιαστικό της;»

«Μαντάρα... ή για να είμαι πιο δίκαιος, με τον τρόπο της ήταν αρκετά σέξι. Αλλά και τελείως χάλια».

«Λίνους, δεν εννοούσα να κάνεις κριτική στο παρουσιαστικό της. Θέλω μόνο να ξέρω πώς ήταν ντυμένη και αν ενδεχομένως είπε το όνομά της».

«Ιδέα δεν έχω ποια ήταν», συνέχισε ο Λίνους, «αν και νομίζω ότι από κάπου την ήξερα – από κάτι κακό μάλλον. Είχε τατουάζ, ένα σωρό σκουλαρίκια και έμοιαζε σαν μαυροντυμένος ροκάς, κωλόπαιδο ή πανκ και ήταν απίστευτα αδύνατη».

Χωρίς καν να το συνειδητοποιήσει ο Μίκαελ έγενεψε στον Αμίρ να φέρει άλλη μία Γκίνες.

«Και μετά τι έγινε;» ρώτησε ο Μίκαελ.

«Θα σου πω. Σκέφτηκα ότι δε χρειαζόταν ν' αρχίσουμε αμέσως, οπότε κάθισα στο κρεβάτι μου –δεν υπήρχε κι άλλο μέρος να καθίσει κανείς– και πρότεινα να πάρουμε ένα ποτό. Και εκείνη ξέρεις τι έκανε; Μου είπε να βγω έξω. Με διέταξε να φύγω από το σπίτι μου σαν να ήταν το πιο φυσικό πράγμα στον κόσμο κι εγώ φυσικά αρνήθηκα. Προσπάθησα να τη μεταπεισω: “Εδώ μένω, είναι το σπίτι μου”. Αλλά το μόνο που μου είπε ήταν: “Φύγε, εξαφανίσου”, οπότε είδα ότι δεν είχα άλλη λύση από το να πάρω δρόμο. Έλειψα πολλή ώρα. Όταν επέστρεψα, τη βρήκα ξαπλωμένη στο κρεβάτι μου να καπνίζει –τελείως αρωστημένη φάση– και να διαβάζει ένα βιβλίο για τη θεωρία των χορδών ή κάτι παρόμοιο και μπορεί και να την κοίταξα λοξά, δεν ξέρω. Μου εξήγησε ότι δεν είχε σκοπό να κοιμηθεί μαζί μου, ούτε λίγο. “Ούτε λίγο”, είπε και δε νομίζω να με κοίταξε ούτε μία φορά στα μάτια. Μου ξεφούρνισε ότι είχαμε έναν δούρειο ίππο στους υπολογιστές μας, ένα RAT*, και ότι αναγνώριζε τον τρόπο εισβολής, το κατώφλι

* RAT (Remote Administrator Tool): πρόγραμμα απομακρυσμένης δια-

μοναδικότητας στον προγραμματισμό. “Σας την έχουν φέρει”, μου είπε. Μετά την έκανε».

«Δε χαιρέτησε;»

«Ούτε λέξη δεν είπε».

Ο Μίκαελ άφησε να του ξεφύγει ένα: «Χριστέ μου».

«Για να είμαι ειλικρινής, νομίζω ότι μάλλον το έπαιξε. Ο άντρας από τη FRA που εξέτασε το ίδιο πράγμα λίγο καιρό αργότερα και λογικά ήταν πιο έμπειρος σε αυτού του είδους τις εισβολές και παραβιάσεις, είτε με κατηγορηματικό τρόπο ότι δεν μπορούσε να βγάλει κανείς τέτοια συμπεράσματα και όσο κι αν έψαξε στον υπολογιστή δεν μπόρεσε να βρει κανέναν παλιό κατασκοπευτικό ιό. Παρ’ όλα αυτά, όμως, συμμεριζόταν την άποψη –Μόλντε τον έλεγαν, Στέφαν Μόλντε– ότι είχαμε πέσει θύματα εισβολής».

«Αυτή η κοπέλα, δε σου συστήθηκε με κάποιον τρόπο;»

«Την πίεσα να μου πει το όνομά της, αλλά το μόνο που μου αποκρίθηκε κι αυτό με δυσαρέσκεια, ήταν ότι μπορούσα να τη λέω Πίπη – φυσικά ήμουν σίγουρος πως δεν ήταν το πραγματικό της όνομα, κι όμως, παρ’ όλα αυτά...»

«Τι;»

«Νομίζω ότι της ταίριαζε».

«Άκουσέ με», είπε ο Μίκαελ. «Μέχρι πριν από λίγο ήμουν έτοιμος να φύγω για το σπίτι μου».

«Ναι, το παρατήρησα».

«Αλλά τώρα η κατάσταση αλλάζει άρδην. Δεν είπες ότι ο Φρανς Μπάλντερ γνώριζε αυτό το κορίτσι;»

«Ναι».

«Τότε θέλω να συναντήσω τον Φρανς Μπάλντερ το συντομότερο δυνατόν».

«Εξ αιτίας της τύπισσας;»

«Κάπως έτσι».

χείρισης, που επιτρέπει σε έναν χρήστη HY να ελέγξει από απόσταση έναν άλλο HY. (Σ.τ.Μ.)

«Εντάξει, ωραία», είπε σκεπτικός ο Λίνους. «Αλλά δεν είναι εύκολο να τον βρεις. Έχει γίνει πολύ μυστηριώδης, όπως σου είπα ήδη. Έχεις iPhone;»

«Ναι, έχω».

«Τότε, ξέχασέ το. Ο Φρανς ισχυρίζεται ότι η “Apple” λίγο-πολύ έχει πουληθεί στην NSA. Για να μιλήσεις μαζί του πρέπει να αγοράσεις ένα Blackphone* ή να δανειστείς ένα Android και να κατεβάσεις ένα ειδικό πρόγραμμα κρυπτογράφησης. Αλλά θα προσπαθήσω να τον κάνω να επικοινωνήσει μαζί σου, για να μπορέσετε να κανονίσετε μία συνάντηση σε ένα σίγουρο μέρος».

«Ωραία, Λίνους, σ’ ευχαριστώ».

Ο Μίκαελ έμεινε στο εστιατόριο για λίγο ακόμα μετά την αναχώρηση του Λίνους και ήπια την Γκίνες του κοιτώντας τη θύελλα έξω. Πίσω του, ο Άρνε και η παρέα του γελούσαν για κάτι. Αλλά ο Μίκαελ είχε βυθιστεί στις σκέψεις του και δεν άκουγε τίποτα – δεν αντιλήφθηκε καν τον Αμίρ, όταν εκείνος κάθισε δίπλα του και άρχισε να φλυαρεί για την τελευταία πρόγνωση του καιρού.

Ερχόταν απίστευτο κρύο. Η θερμοκρασία θα έπεφτε στους μείον δέκα. Περίμεναν τις πρώτες χιονοπτώσεις της χρονιάς, που δε θα ήταν καθόλου ήπιες. Μία από τις χειρότερες θύελλες αναμενόταν να πλήξει τη χώρα, με ανέμους που θα μαστίγωναν φρενιασμένα.

«Μπορεί να εξελιχθεί σε τυφώνα», είπε ο Αμίρ και ο Μίκαελ, που ακόμα δεν άκουγε, απάντησε κοφτά:

«Ωραία».

«Ωραία;»

* Το Blackphone είναι ένα «έξυπνο τηλέφωνο» (smartphone) που κατασκευάστηκε από την SGP Technologies και παρέχει τη δυνατότητα κρυπτογράφησης, καθώς και άλλα χαρακτηριστικά σχετικά με την ασφάλεια, που καλύπτουν τηλεφωνικές συνδιαλέξεις, μηνύματα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου, απλά μηνύματα και χρήση του διαδικτύου. (Σ.τ.Ε.).

Η ΛΙΣΜΠΕΤ ΣΑΛΑΝΤΕΡ ΚΑΙ Ο ΜΙΚΑΕΛ ΜΠΛΟΥΜΒΚΙΣΤ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΥΝ

Αυτή είναι το κορίτσι με το τατουάζ – μια ιδιοφυΐα στους υπολογιστές και μια κοινωνικά απροσάρμοστη γυναίκα. Αυτός είναι ένας δημοσιογράφος που συχνά καταδιώκεται λόγω της εμμονής του με την αλήθεια και τη δικαιοσύνη.

Ένα βράδυ ο Μπλούμκβιστ δέχεται ένα τηλεφώνημα από μια πηγή που ισχυρίζεται ότι έχει πολύτιμες πληροφορίες και ότι έχει έρθει σε επαφή με μια νεαρή χάκερ, η οποία μοιάζει σε κάποια γνώριμη του Μπλούμκβιστ. Οι εξελίξεις θα είναι καταιγι-στικές. Ο Μπλούμκβιστ, απεγνωσμένος να ενισχύσει το Μιλένι-ουμ, στρέφεται στη Σαλάντερ για βοήθεια, αλλά ως συνήθως εκείνη έχει τα δικά της σχέδια.

Το δίδυμο, που γοήτευσε εκατομμύρια αναγνώστες με Το κορίτσι με το τατουάζ, Το κορίτσι που έπαιζε με τη φωτιά και Το κορίτσι στη φωλιά της σφήγκας, επιστρέφει σε ένα θρίλερ που εκτοξεύει την αδρεναλίνη στα ύψη.

**Η πλέον πολυσυζητημένη λογοτεχνική επιστροφή
των τελευταίων ετών.**

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 15070

ΓΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΜΕ ΑΠΑΙΤΗΣΕΙΣ